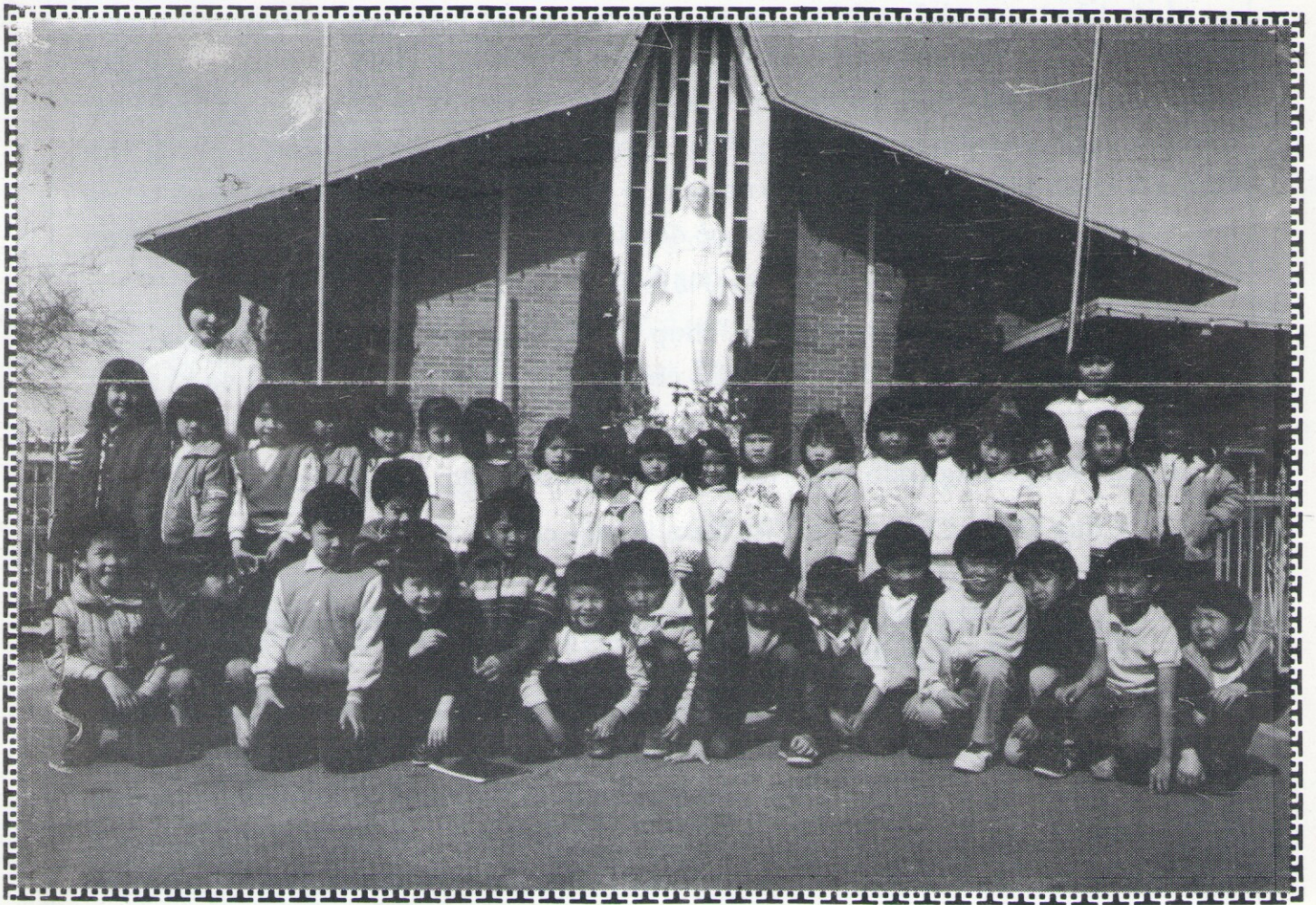

TUẦN BAO
CHÍNH NGHĨA

CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM THỰC HIỆN

Chúa phán: "Hãy để các con trẻ đến cùng Ta"

ĐGM DuMaine truyền: "Ngày 03-04-87 nhớ đi hầu tòa. Rồi lớn bé rủ nhau đi chỗ khác chơi nhé!"

Thư từ, bài vở, ngân phiếu ủng hộ xin gửi về: **Chính Nghĩa Magazine**

Địa chỉ: 685 Singleton Road, San Jose, CA 95111 - ĐT (408) 224-8318

THÔNG CÁO ĐẶC BIỆT

*****

v/v: Kỹ thuật tuyên truyền của Cộng Sản

Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam trân trọng thông cáo:

Liên tiếp trong những tháng qua đã xuất hiện nhiều loại tin đồn cũng như truyền đơn dưới nhiều hình thức nặc danh khác nhau từ việc gán ghép cuộc vận động đấu tranh cho một Giáo Xứ Thể Nhân cho người tị nạn Việt Nam đã được các Đài Phát Thanh Cộng Sản ca ngợi đến việc gài các loại truyền đơn trên các kính xe trong Hội Chợ Tết Đinh Mão hoặc gửi đến từng nhà, từ việc vu khống và xuyên tạc hành vi của một vài nhân vật Cộng Đồng có liên hệ đến Cộng Sản đến việc ngụy tạo những văn thư hay thông cáo khện thưởng của Cộng Sản.

Trước những âm mưu vu khống, chụp mũ và bôi lọ những người quốc gia chân chính cũng như những hội đoàn quốc gia chống cộng mãnh liệt, trước những kỹ thuật đánh phá của những phần tử Việt gian và Cộng Sản,

Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam trân trọng minh xác:

1. Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam là một cơ chế tôn giáo luôn luôn coi Chủ nghĩa Cộng sản là kẻ thù của Giáo Hội.
2. Cuộc vận động đấu tranh cho 1 Giáo Xứ Thể Nhân là hình ảnh của một quê hương Việt Nam không Cộng Sản.
3. Những tổ chức, cá nhân dùng hình thức thư nặc danh để chụp mũ, vu khống Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam trong công cuộc vận động đấu tranh có tính cách tôn giáo tự nó đã tố cáo những hành vi bất chính của những người chủ xướng.
4. Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tự dành mọi quyền hạn chiếu theo luật định và Hiến Pháp Hoa Kỳ để truy tố những kẻ chủ mưu cũng như những kẻ đồng lõa trong hành vi phạm pháp này.

Làm tại San Jose ngày 20 tháng 3, 1987.

THÔNG CÁO NHỜ CẬY ĐĂNG

19 tháng 3 năm 1987.

Kg. Ban Biên Tập tuần báo Chính Nghĩa.

Hội tương tế rất đau buồn thông báo đến quý Hội viên trong Hội biết: Cụ TRƯƠNG QUANG NINH hưởng thọ 74 tuổi, là Hội viên chánh thức của Hội vừa tạ thế ngày 17 tháng 3 năm 1987 tại San Jose. Thi hài Cụ hiện đang quản tại Nhà Quảng Mission Chapel of Roncadore Alameda 600 S. Second Street và sẽ an táng tại Nghĩa trang Los Gatos Memorial Park San Jose vào ngày Chúa Nhật 22 tháng 3 năm 1987 lúc 1:30 PM.

Hội Tương Tế tổ chức đến viếng xác, cầu nguyện lúc 8:00PM ngày 19/3/1987 và sẽ tiễn đưa Cụ đến nơi an nghỉ cuối cùng theo ngày giờ và địa điểm kể trên. Kính mời quý Cụ, quý Ông bà cùng quý Hội viên đến tham dự để cầu nguyện tiễn đưa và phân ưu cùng tang quyến.

Kính xin Quý Hội Viên mỗi người đóng cho 5 mỹ kim để bỏ vào quỹ để trích ra đi phúng điếu và gửi về cho ông Thủ quỹ của Hội là ông Phạm Tất Thành số 685 Singleton Road SAN JOSE, CA 95111. Phone (408) 224-8318. Tiền phúng điếu đã ký check gửi cho người thừa kế là Trần Minh Lợi số check 120 với số tiền là: \$5 x 176 Hội viên=\$880.

Nay kính báo

Hội Trưởng Hội Tương Tế.

Dương Ruy Trần

ĐIỆN TÍN GỬI ĐỨC TỔNG GM JOHN P. FOLEY

Kính gửi: Đức Tổng Giám Mục John P. Foley
Chủ Tịch Ủy Ban Truyền Thông
Palazzo S. Carlo
00120 Cita Del Vaticano

Kính xin gửi đến những lời chúc tụng nồng nhiệt và chào mừng từ Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam ở San Jose, California, Hoa Kỳ.

Đức Giám Mục DuMaine ưa chuộng tuyệt thông hơn là truyền thông.

Warm greetings and congratulations from Vietnamese Catholic Community in San Jose, California, USA.

Bishop Pierre DuMaine prefers excommunication, not communication.

**CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM QUYẾT
BẢO VỆ CƠ SỞ HỌ ĐẠO BẰNG MỌI GIÁ**

- AI ĐÃ TÌM MUA CƠ SỞ HỌ ĐẠO?

- GIÁO DÂN.

**- AI ĐÃ KÝ HỢP ĐỒNG MUA CƠ SỞ NÀY
VỚI GIÁ \$340,000?**

- GIÁO DÂN.

**- AI ĐÃ TRẢ TRƯỚC \$75,000 CHO NGƯỜI
BÁN?**

- GIÁO DÂN.

**- AI ĐÃ VAY ĐỊA PHẬN SỐ TIỀN SAI BIỆT
LÀ \$265,000 VỚI PHÂN LỜI 5.5%, VÀ TRẢ
TRONG 12 NĂM, MỖI THÁNG \$2,875.95?**

- GIÁO DÂN.

- VẬY AI LÀ CHỦ THẬT CỦA CƠ SỞ?

- GIÁO DÂN.

**- AI LÀ CHỦ NỢ VÀ LÀ CHỦ CƠ SỞ TRÊN
GIẤY TỜ THAY CHO GIÁO DÂN?**

- ĐỊA PHẬN.

**- VẬY CHỦ TRÊN GIẤY TỜ CÓ QUYỀN
ĐUỔI CHỦ THẬT RA KHỎI CƠ SỞ KHÔNG?**

**XIN HÃY ĐỂ LƯƠNG TRI CON NGƯỜI VÀ
ĐỨC CÔNG BẰNG TRẢ LỜI.**

THƯ CỦA BAN CHẤP HÀNH CỘNG ĐỒNG CÔNG GIÁO VIỆT NAM SAN JOSE GỬI ĐỨC GIÁO HOÀNG GIOAN PHAOLÔ II

Ngày 16 tháng 3, 1987.

Kính gửi: Đức Thánh Cha Gioan Phaolô Đệ Nhị.
Palazzo Apostolico Vaticano
Vatican City, Rome.

Qua: Đức Tổng Giám Mục Pio Laghi.
Sứ Thần Tòa Thánh Tại Hoa Kỳ
3339 Massachusetts Ave. NW
Washington D.C., 20008.

Tâu Đức Thánh Cha,

Chúng con, thành viên Ban Chấp Hành, một cơ cấu dân cử của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam, Giáo phận San Jose, tiểu bang California, Hoa Kỳ, kính cẩn viết thư này, gửi đến Đức Thánh Cha để bày tỏ sự vâng phục và trung thành với Giáo Hội, đồng thời trình bày mối ưu tư trầm trọng nhất của chúng con đối với tình trạng bi đát của Cộng đồng.

Tháng 7 năm 1986, chúng con đã khiêm cung chuyển Đức Thánh Cha thư thỉnh nguyện mang chữ ký của 1,454 giáo dân Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo, từ 18 tuổi trở lên. Họ trình bày nỗi thống khổ và sự lo lắng tột cùng dưới chính sách kỳ thị và đường lối cai trị hà khắc của Đức Cha Pierre DuMaine, Giám Mục Địa phận San Jose.

Là người tỵ nạn, chúng con đã được noi gương Chúa Kitô sống những ngày lưu đày, tha hương khốn khổ. Gia đình chúng con kẻ mất người còn, sau một cuộc chiến tranh dai dẳng gần một phần tư thế kỷ, đã phải liều chết ra đi tìm tự do và tránh chế độ Cộng sản vô thần. Trên đường trốn chạy, thân nhân và bạn bè chúng con hoặc bỏ xác trên biển cả hoặc gục chết giữa rừng sâu, hay bị hải tặc cướp bóc, hãm hiếp. Đội ơn Thiên Chúa, một số đồng bào chúng con tới miền đất hứa này bình an. Nhưng những thương tích của chiến tranh và tỵ nạn vẫn còn khắc sâu trong tâm trí và trái tim của chúng con. Cha mẹ, vợ chồng, con cái, anh em, và thân nhân chúng con một số vẫn còn kẹt lại ở Việt Nam. Thân nhân chúng con còn sống đó mà chúng con tưởng như họ đã chết, để rồi một ngày nào đây khi nhận được tin họ đã chết thật, chúng con vẫn tưởng họ còn sống.

Tâu Đức Thánh Cha,

Niềm đau đớn tột cùng ấy đang xé nát cõi lòng chúng con từng đêm từng ngày, cho nên chúng con đã phải tìm đến với nhau để yên ủi nhau, để giúp đỡ nhau, để sống cho qua những ngày buồn tẻ còn lại trong cuộc đời tỵ nạn của chúng con. Cuộc sống này trở nên ý nghĩa hơn khi chúng con được tụ họp dưới bóng một ngôi thánh đường do chính chúng con tạo dựng lên. Thực vậy, chúng con đã đi nhặt từng tờ báo cũ, từng chiếc võ lon nhôm; chúng con đã đi hái ốt trong cơn nóng nực oi ả của ánh nắng gay gắt mùa hè để kiếm từng đồng xu nhỏ và gom góp tiền mua được một ngôi thánh đường xinh xắn từ 4 năm nay. Chúng con yêu mến thánh đường này vì chúng con đến nơi đây hằng ngày để đọc kinh cầu nguyện bằng tiếng mẹ đẻ. Chúng con ước mong có một giáo xứ thể nhân vì đây là hình ảnh thương nhớ ngàn đời của Giáo Hội Mẹ Việt Nam đang bị cộng sản bách hại.

Thế nhưng, Đức Cha DuMaine chỉ cho chúng con Họ Đạo, một thể chế không còn tồn tại trong Bộ Giáo Luật Mới. Đó là một định chế đã lỗi thời, cứ 10 năm phải được xét lại một lần xem

có cần tồn tại nữa không. Cũng vì đòi hỏi một quyền lợi đã được Giáo Hội ban cấp mà mối liên hệ giữa Đức Cha và Cộng Đồng chúng con trở nên căng thẳng kể từ ngày Đức Cha được bổ nhiệm về cai quản địa phận này, và mới đây Ngài tự ý dứt tình với chúng con, kiện chúng con trước Tòa Án phần đòi để đuổi chúng con ra khỏi nhà thờ Họ Đạo để dự tính bán lấy tiền tu bổ nhà thờ Chánh Tòa và Tòa Giám Mục của Ngài.

Trong suốt hơn 8 tháng qua, thánh đường chúng con buồn hiu thanh vắng vì hai Cha Phó bị Đức Cha bắt đi, các phép Bí Tích bị cấm đoán, hết mọi Linh mục Việt Nam không được lai vãng đến địa phận San Jose gặp gỡ, an ủi chúng con. Đức Cha khiêu khích chúng con bạo động. Đức Cha chia rẽ cộng đồng chúng con bằng cách thành lập những nhóm ủng hộ Ngài. Đức Cha đuổi những Linh mục không cùng quan điểm với Ngài ra khỏi địa phận. Đức Cha dứt phép thông công hai người đại diện cộng đồng. Đức Cha xô đuổi giáo dân ra khỏi Giáo Hội. Đức Cha đã đem cảnh sát và chó săn bao vây nhà thờ để lục soát, cấm cản giáo dân vào thánh đường. Chúng con đi khắp các nhà thờ trong địa phận để xin được tổ chức Thánh Lễ cho đêm Giáng Sinh và đêm Giao Thừa nhưng không Cha Sở nào dám cho, vì Tòa Giám Mục cấm. Chúng con đành phải đi ăn mày Bí Tích ở một địa phận khác. Do sự giới thiệu của Đức TGM Pio Laghi, Sứ Thần Tòa Thánh, Đức Cha DuMaine đã mời LM Barnabê Nguyễn Đức Thiệp về quan sát để làm phúc trình riêng cho Đức Cha. Giáo Dân Họ Đạo đã nồng nhiệt đón tiếp Ngài và trình bày tất cả sự thật để Ngài thấu hiểu vấn đề. Thế nhưng, Cha Thiệp đã chỉ trích giáo dân khi Ngài tiếp xúc với nhóm ủng hộ Đức Giám Mục. Lời Ngài được ghi âm và cuốn băng nhựa được mang bán lấy tiền. Dĩ nhiên, những câu chuyện tuyên bố của Ngài được khai thác trên báo để lăng nhục chúng con. Cha Thiệp đã gửi Đức Cha một tờ trình dài 25 trang nhưng Tòa Giám Mục dấu kín và chỉ công bố một bản “tường trình vắn tắt” 3 trang.

Đức Cha DuMaine đã được báo cáo sai và tưởng rằng sau khi khai trừ hai người đại diện cộng đồng, ước mơ giáo xứ thể nhân của chúng con cũng sẽ tan biến, nhưng Ngài đã lầm. Công luận đã và đang ở về phía chúng con, và thơ phản đối hình phạt vạ tuyệt thông đã được 3,025 người ký gửi Đức Cha DuMaine. Ban Chấp Hành do hàng ngàn giáo dân trực tiếp bầu ra, đã bị Đức Cha giải tán, nhưng bản án vạ tuyệt thông đối với Ô. Trần Công Thiện, Chủ tịch Ban chấp hành, vẫn không bị hủy. Người đại diện khác của chúng con, Ô. Trần An Bài, đã tự ý từ chức đại diện nhưng Đức Cha vẫn chưa thu hồi án vạ tuyệt thông đối với ông. Cũng may là do hiệu lực của sự kháng cáo lên Đức Thánh Cha, hai ông vẫn còn là phần tử trong Giáo Hội. Chúng con thỉnh cầu Đức Thánh Cha chấp nhận sự kháng cáo của hai ông, vì đây là hình ảnh bất công nhất mà vị chủ chiên đã vẽ vào tâm khảm của hai con chiên vô tội, những người đại diện của chúng con.

Tâu Đức Thánh Cha,

Chúng con được biết rằng Đức Giám Mục Pierre DuMaine sẽ đến trình diện Đức Thánh Cha một ngày gần đây để bá cáo mọi diễn biến trong cộng đồng chúng con. Chúng con không nghĩ rằng Ngài có đủ can đảm để trình bày hết sự thật lên Đức Thánh Cha. Vì vậy, để mang lại công lý và hòa bình cho cộng đồng chúng con cũng như giáo phận San Jose, chúng con xin Đức Thánh Cha truyền cho mở cuộc điều tra sâu rộng và khẩn cấp để mọi người liên hệ có thể làm nhân chứng để nói sự thật và những bằng chứng của một chính sách độc tài và những biện pháp khống chế mà chúng con là nạn nhân.

Kính xin Đức Thánh Cha ban phép lành Tòa Thánh cho chúng con, những con chiên nguyện hết lòng trung thành với Giáo Hội.

Trân trọng kính chào Đức Thánh Cha trong Chúa Kitô.

(Ký và viết tên).

Ô. Trần Ruy Dương, Hội Trưởng Hội Tương Tế Công Giáo.

B. Nguyễn Duy Liên, Hội Trưởng Hội Các Bà Mẹ Công Giáo.

Ô. Đỗ Điện Thoại, Trưởng Ban Tài Chánh.

Ô. Trần An Bài, Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình.

Ô. Trần Công Thiện, Chủ Tịch Ban Chấp Hành.
Ô. Nguyễn Ngọc Xuyên, Trưởng khu Sunnyvale.
Ô. Bùi Trung Luân, Trưởng khu Nam San Jose.
Ô. Hoàng Ngọc Văn, Trưởng khu Milpitas.
Ô. Vũ Duy Thịnh, Trưởng khu Mountain View.
Ô. Vũ Hoài An, Cố Vấn.
Ô. Ngô Đình Trứ, Phó Trưởng Ban Mục Vụ.
Ô. Ngô Văn Xương, Phó Trưởng Khu Campbell.
Ô. Đào Đức Chiếu, Trưởng Ban Thông Tin Báo Chí.
B. Thẩm thị Nguyệt Nhâm, Phó Trưởng Ban Xã Hội.
Ô. Lê Văn Ý, Trưởng khu Campbell.
Ô. Nguyễn Giang, Phó Trưởng Khu Bắc San Jose.
Ô. Trần Văn Phụng, Ban Xã Hội.
Ô. Nguyễn Du, Trưởng Phong Trào Censillos.
Ô. Nguyễn Văn Hiệt, Phó Chủ Tịch Ban Chấp Hành.
Ô. Nguyễn Trọng Cường, Trưởng Đoàn Thanh Niên Công Giáo.
Ô. Hồ Quang Nhựt, Trưởng Khu Bắc San Jose.
Ô. Phạm Kim Thành, Phó Trưởng Khu Milpitas.
Ô. Ngô Minh Sơn, Phó Trưởng Khu Campbell.
Ô. Nguyễn Văn Trạch, Ban Thông Tin Báo Chí.
Ô. Hà Duy Tiến, Trưởng Ban Mục Vụ.
Ô. Lâm Hữu Đức, Trưởng Ban Giao Tế.
Ô. Nguyễn Kim, Phó Trưởng Khu Mountain View.
Ô. Trần Văn Ngọc, Phó Trưởng Khu Sunnyvale.
Ô. Nguyễn Hữu Quỳnh, Hội Trưởng Hội Cầu Nguyên.
B. Trần Thị Dung, Trưởng Ban Xã Hội.
Ô. Phạm Tất Thành, Trưởng Ban Gia Đình.
Ô. Vũ Huỳnh Trưởng, Trưởng Ban Kế Hoạch.
Ô. Phạm Minh Quý, Trưởng Khu Tây San Jose.
Ô. Trần Văn Cát, Trưởng Khu Santa Clara.
Ô. Bùi Định, Trưởng Đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể.
Ô. Phạm Tiến, Trưởng Ban An Ninh.

*Đem chính-nghĩa để thắng hung-tân
Lấy chí-nhẫn mà thay cường-bạo*

Quan Điểm:

ĐỒNG TÂM TRÊN ĐƯỜNG ĐỒNG HÓA

Lúc 11 giờ 12 phút sáng ngày thứ năm 5/3/87, tại trung tâm St. Joseph, Los Altos, Đức Giám Mục chính thức công bố việc mở thánh lễ Việt Nam sau 11 tuần đình chỉ cấm đoán việc cử hành những nghi thức phụng vụ bằng tiếng Việt. Dẫu rằng việc ban phát Thánh Lễ bằng tiếng Việt là một bốn phần của một vị Chủ Chăn đi cùng với 2 phát súng ân huệ khác là quyết định truy tố con chiên Việt Nam ra tòa đời và đóng cửa không tiếp xúc với Giáo Sư Trần Công Thiện cũng như Ban Chấp Hành dân cử của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam.

Ở đây chúng tôi sẽ không bàn đến 2 quyết định lạ lùng của Đức Giám Mục DuMaine đi đôi với việc mở lại thánh lễ tiếng Việt mà chúng tôi chỉ bàn đến cung cách cũng như những phương pháp, những kế hoạch trong việc mở lại Thánh Lễ tại Giáo Đoàn Đồng Tâm.

Cuối năm 1985 khi Đức Giám Mục DuMaine miễn cưỡng chấp nhận nâng quy chế của Trung Tâm Mục Vụ San Jose lên hàng Họ Đạo thì sau đó cũng chính Ngài bổ nhiệm Linh Mục trẻ Nguyễn Minh Hiền vừa được thụ phong Linh Mục về làm phó xứ Maria Goretti, một Giáo Xứ Mỹ chỉ cách Trung Tâm Họ Đạo không đầy một cây số. Một tháng sau khi về Giáo Xứ Mỹ, thừa lệnh của Đức Giám Mục DuMaine, Linh Mục Nguyễn Minh Hiền cho thành lập ngay một Giáo Đoàn gồm những người Công Giáo Việt Nam muốn gia nhập Giáo Xứ Mỹ, muốn hội nhập với đời sống Mỹ Quốc lấy tên là Giáo Đoàn Đồng Tâm và may mắn thay số giáo dân Việt muốn hội nhập vào đời sống Mỹ Quốc chưa lên được con số 50 người.

Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo ngay từ lúc bấy giờ đã nhìn thấy con đường mà Đức Giám Mục DuMaine phác họa cho Giáo Đoàn Đồng Tâm. Đó là con đường mở đầu cho một thí điểm để hội nhập người Công Giáo Việt Nam. Nhiều người đã muốn báo động với Cộng Đồng Việt Nam nhưng nghĩ rằng vì Đức Vâng Lời, vì sự an hòa, vì ý thích hội nhập của những người anh em là một quyền tự do phải được tôn trọng và bảo vệ.

Tuy nhiên vấn đề khúc mắc không giản dị như những giáo dân ôn hòa của Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo mong ước. Bởi vì những người Công Giáo Việt Nam muốn hội nhập vào đời sống Mỹ Quốc đã không đồng ý cũng như không muốn nhìn thấy những giáo dân của Họ Đạo NVCTTĐ còn muốn giữ lại những tập tục cổ truyền của cha ông để lại và Đức Giám Mục DuMaine thì lại quan niệm cấp tiến hơn trong chính sách đồng hóa. Trong một cuộc họp gồm những giới chức người Mỹ và là Cố Vấn Đoàn của Tòa Giám Mục, Đức Giám Mục DuMaine đã tuyên bố: “Đám dân tị nạn Việt Nam phải phân tán mỏng vào các Giáo Xứ địa phương, phải cho họ thấy họ chỉ có một con đường duy nhất là phải hội nhập. Tập tục cổ truyền là cái gì nếu không phải là những điều mà người ta tự bịa ra cho mọi dân tộc mà trong Phúc Âm Chúa không hề nói đến.”

Chỉ cần nghe được câu tuyên bố trên đây là người ta đã hiểu ngay ý định, phương hướng mà Đức Giám Mục DuMaine muốn dẫn dắt đoàn chiên tị nạn.

Và rồi cuộc đấu tranh cho hai thỉnh nguyện chính đáng của những người Công Giáo Việt Nam tại San Jose bùng nổ vào ngày 20/7/86 như sự vùng lên của những người dân thấp cổ bé miệng, những người dân lúc nào cũng chỉ mang một ước mơ bình dị nhất mà trong đó họ được quý cầu nguyện cũng như được hưởng những chương trình phụng vụ Thiên Chúa bằng ngôn ngữ Việt nam yêu dấu, trong Thánh Đường nhỏ bé nhưng được tạo dựng bằng mồ hôi nước mắt.

Và rồi cuộc đấu tranh đó đã đi vào lịch sử Giáo Hội khắp hoàn vũ khi hình ảnh của Cảnh Sát và chó săn được trình chiếu trên màn ảnh các Hệ Thống Truyền Hình Hoa Kỳ cũng như Âu Châu và cũng chính ở nơi đó người ta đã nhìn thấy được ánh mắt cương quyết một cách điển đại của Linh Mục Lưu Đình Dương cũng như cái nhìn đầy hân học của Đức Giám Mục DuMaine trong buổi lễ Tấn Phong Chính Xứ ngày 16/8/86.

Và rồi việc cấm lễ Việt Nam đã bị công luận

khắp nơi lên án, Đức Giám Mục DuMaine đã vùng vẫy trong vũng lầy sai lầm một cách tuyệt vọng để rồi ngày 5/3/87 trong cuộc họp báo chính ngài đã tự cấm lễ trước đó 11 tuần lễ thì bây giờ cũng chính từ ngài, ngài quyết định mở lễ Việt Nam lại.

Nhưng kỳ này, việc mở lễ lại đã đặt CĐCGVN trong một cái rọ và cái rọ đó là Giáo Đoàn Đồng Tâm, một giáo đoàn gồm những người Công Giáo Việt Nam đồng ý hội nhập vào Giáo Xứ Mỹ.

Trước khi Đức Giám Mục DuMaine cấm lễ Việt tại San Jose thì Cộng Đồng Công Giáo tại đây mỗi tuần có từ 8 đến 9 Thánh Lễ nhưng bây giờ khi mở lễ lại, Tòa Giám Mục đã dồn tất cả giáo dân Việt Nam vào Giáo Đoàn Đồng Tâm để chuẩn bị cho cái lưới đồng hóa phủ lên trên mỗi người dân Việt.

Đức Giám Mục DuMaine trước sau vẫn thích và vẫn muốn đồng hóa những người Công Giáo tị nạn Việt Nam. Không đồng hóa trước thì vẫn phải đồng hóa sau. Thánh Lễ Việt Nam đã mở lại, mở lại ngay chính "thủ phủ" của những người Công Giáo Việt Nam muốn đồng hóa với nếp sống Âu Mỹ. Những người Công Giáo của Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo, nói theo kiểu Linh Mục Tổng Quản Sullivan, nếu không chịu đi lễ này là những người chê Cha, chê Chúa. Lý luận của

Tòa Giám Mục quả thật là đanh thép và nông cạn. Tuy nhiên Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam trong những ngày sắp tới bắt buộc sẽ phải có thái độ đối với màn lưới đồng hóa của Giáo Đoàn Đồng Tâm. Lịch sử Giáo Hội Việt Nam đã chứng minh không ngừng với những gương sáng của hơn 130,000 tiền nhân Tử Đạo mà đã có đến 117 vị được tấn phong là Chân Phước Tử Đạo.

Con đường của Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo trong những ngày sắp tới vẫn là con đường thập tử nhất sinh giữa quyền bính thế lực và đức tin mãnh liệt của những người dân thấp cổ bé miệng.

Con đường của những người Công Giáo Việt Nam tại San Jose vẫn là con đường đấu tranh sáng ngời Chính Nghĩa cho sự vinh quang của Chúa cả từ trời cao.

Con đường của Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam là con đường không đặng kết bằng hoa thơm cỏ lạ mà bằng sự đấng cay, mà bằng thánh giá của 14 chặng đường mà Chúa đã hơn một lần bị thử thách để cứu rỗi nhân loại. Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam tại San Jose tự coi mình như là một thử thách mà Chúa gửi đến để làm chất xúc tác cho sự đấng hoa kết trái của Giáo Hội Mẹ tại hải ngoại.

THẠCH VŨ

ÂN NHÂN ỦNG HỘ CHÍNH NGHĨA

Thạch Châu Nguyễn Thị Thế	\$ 20.00
Vũ Anh Nhật	\$ 30.00
Hương Nam	\$ 50.00
Phạm Kim Lương	\$ 10.00
Vũ Tiến Hoàn	\$ 20.00
Phạm Công Chiến	\$ 10.00
Cha Nguyễn Duyên Mậu	\$ 30.00
Bà My	\$ 50.00
Nguyễn Phan Loan	\$ 50.00
Phạm Thị Hương	\$ 50.00
Bỏ chung	\$440.06
Ông bà Nguyễn Quy	\$ 20.00
Nguyễn Ngọc Anh Lan	\$ 20.00

Nguyễn Hữu Chương	\$ 20.00
Mai Công Khanh	\$ 30.00
Bà Đôn	\$ 20.00
Bà Cự Tiên	\$ 10.00
Anh chị Nguyễn Bùi	\$ 20.00
Anh chị Phan Loan	\$ 50.00
Anh chị Hà Trung	\$ 10.00
Cụ Cổ Luận	\$ 10.00
Bà Cự An	\$ 10.00
Ấn danh	\$ 20.00
Nguyễn Hữu Long	\$ 15.00
Ông bà Đỗ Điện Thoại	\$100.00
Bỏ chung	\$372.66

CHA ĐUỔI CON

LTS: Tòa Giám Mục đã chính thức nộp đơn tại Tòa Án kiện trục xuất giáo dân ra khỏi nhà thờ. Sau đây là lời khai của Linh Mục Tổng Quản Sullivan làm căn bản cho đơn khởi tố. Chúng tôi xin phỏng dịch để quý giáo hữu rộng đường xét đoán thực hư của lời khai này.

Tôi, Terrence Sullivan, khai rằng:

1. Tôi giữ chức Tổng Quản và là một trong những đại diện của Tòa Giám Mục San Jose, một hiệp hội tại San Jose.
2. Tôi hiểu rõ về những dữ kiện sau đây và có đủ thẩm quyền để minh xác những dữ kiện đó là thực nếu tôi được gọi ra trước Tòa để làm nhân chứng.
3. Tòa Giám Mục San Jose là một hiệp hội dân sự đang làm chủ và quản trị tài sản của Giáo Hội Công Giáo tại quận hạt Santa Clara. Đức Cha Pierre DuMaine là Giám Mục đương kim của Giáo Phận San Jose và do đó, Ngài chịu trách nhiệm trong việc điều hành Giáo Hội tại địa phận.
4. Văn phòng tôi tọa lạc tại số 7600 Y St.-Joseph Ave., Los Altos, CA. Với tư cách là Linh Mục Tổng Quản của địa phận San Jose, một trong những nhiệm vụ của tôi là giám thị giáo xứ và những mục vụ của các sắc dân thiểu số trong địa phận San Jose.
5. Tòa Giám Mục là sở hữu chủ bất động sản được mô tả trong đơn phản tố và tài sản này tọa lạc tại 685 Singleton Rd., San Jose, CA. Tòa Giám Mục là sở hữu chủ tuyệt đối tài sản này kể từ ngày 6, tháng 8, 1982 do văn tự đã được trước bạ tại sở văn khố của quận hạt Santa Clara vào ngày 6, tháng 8, 1982. Một phó bản văn tự được đính kèm.
6. Tòa Giám Mục là sở hữu chủ tuyệt đối, không bị hạn chế bởi bất cứ điều khoản nào và có quyền chiếm ngụ tài sản này. Tòa Giám Mục, các viên chức và nhân viên đã bị ngăn chặn không được vào, chiếm giữ và xử dụng tài sản trên do các hành động của các thành viên thuộc Cộng Đồng Công Giáo Việt Nam và Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý và Hòa Bình trong giáo phận San Jose, đặc biệt là hai bị đơn Trần Công Thiện và Trần An Bài qua các hoạt động sau đây:
  - a. Hai bị đơn này đã nhiều lần tiếp xúc với tôi và nói rằng họ và những người khác sẽ không rời khỏi cơ sở này.
  - b. Họ đã tuyên bố với Cảnh Sát Trưởng San Jose là họ đang xử dụng tài sản và sẽ không rời khỏi nếu không có án tòa.
  - c. Họ đã họp báo và tuyên bố họ và những thành viên của Ban Chấp Hành và Ủy Ban sẽ không rời bỏ tài sản và họ hiện nay đang chiếm cứ trái với ý muốn của nguyên đơn.
  - d. Họ đã tuyên bố với các báo chí địa phương như San Jose Mercury News và San Francisco Chronicle như sau: Họ và các thành viên của Ban Chấp Hành và Ủy Ban sẽ canh thức ngày đêm tại cơ sở và sẽ không cho phép Tòa Giám Mục hay các nhân viên được vào trong đó.
  - e. Vào ngày 21 tháng 7, 1986, tôi và những nhân viên của Tòa Giám Mục đã cố gắng vào và chiếm cứ tài sản, nhưng chúng tôi bị từ chối bởi các bị đơn và các thành viên khác của Ban Chấp Hành và Ủy Ban.
7. Chúng tôi đã yêu cầu các bị đơn rời khỏi cơ sở này.
8. Tòa Giám Mục có quyền làm chủ tài sản này. Tòa Giám Mục đã không cho phép họ chiếm ngụ, đã không cho họ thuê và họ không có quyền chiếm cứ nếu không được phép. Các bị đơn hiện đang xâm nhập tài sản của nguyên đơn.
9. Những hành động của họ đã gây cho Tòa Giám Mục nhiều thiệt hại không thể sửa chữa được. Nếu Tòa Giám Mục không chiếm giữ tài sản và nếu các bị đơn không rời khỏi tài sản và trả lại các động sản thì nguyên đơn sẽ phải chịu những tổn hại không thể sửa chữa được.

Dưới hình phạt về tội khai gian, tôi xin khai rằng những điều trên đây là thật và đúng.

Làm tại Los Altos, California, ngày 4 tháng 3, 1987

THẦN HỌC TRANH ĐẤU

(Theology of Struggle)

HỒ SINH GIANG TỰ

(tiếp theo)

Dù quan niệm rằng Đức Giám mục là đại diện của Đức Giáo Hoàng tại địa phương nên thông chia quyền của Ngài, hay quan niệm rằng Đức Giám Mục có quyền trực tiếp cai trị địa phương mình như Đức Giáo Hoàng có quyền cai trị Địa phận Roma và Toàn Hội Thánh thì quyền của Giám Mục không hơn quyền của Giáo Hoàng. Việc học hỏi giới hạn của quyền bính của Đức Giáo Hoàng là giúp cho bạn đọc hiểu được lần mức của quyền bính ấy. Khi biết được giới hạn rồi thì nếu giới chức của Hội Thánh có đi vượt giới hạn của mình thì ta thấy điều sửa sai là cần thiết và hợp lý. Vậy giới hạn của quyền bính Đức Giáo Hoàng được phân ranh ra sao?

Công Đồng Vatican I (1869-1870) đã ấn định quyền tối thượng của Đức Giáo Hoàng là quyền tài phán, chứ không phải là quyền danh dự, giám sát, hướng dẫn hoặc chủ tọa. Công đồng khẳng định: “Nếu ai nói rằng Đức Giáo Hoàng Roma chỉ có bốn phận giám sát hoặc hướng dẫn chứ không có đầy đủ quyền tối thượng về tài phán trên toàn thể giáo hội, không chỉ trên lãnh vực đức tin và luân lý mà cả trong vấn đề kỷ luật và hành chánh của Hội Thánh trên toàn thế giới thì bị vạ tuyệt thông”. Quyền tài phán bao gồm các quyền giáo huấn, lập luận và xét xử.

Quyền của Đức Giáo Hoàng còn là quyền thông thường nghĩa là quyền đi liền với ngoại ngài tòa giáo hoàng mà không phải do Hội Đồng Giám Mục Thế Giới hay Toàn Thể giáo hữu ủy thác chẳng hạn như là chủ tịch của một công ty, ông chủ tịch được quyền điều hành do các hội viên của công ty ủy nhiệm.

Quyền của Đức Giáo Hoàng còn là quyền trực tiếp nữa hiểu rằng chính Chúa Giêsu đã ban cho Vị Giáo Hoàng và vị Giáo Hoàng có quyền trên các giám mục, linh mục, giáo dân mà không cần phải có ý kiến của ai khác. Công Đồng Vatican I dạy: “Hoặc nếu có ai nói rằng quyền này không thông

thường và trực tiếp trên mỗi và từng giáo sở hoặc trên mỗi và từng chủ chăn và giáo hữu thì bị vạ tuyệt thông”.

Hơn nữa quyền của Đức Giáo Hoàng là quyền giám mục. Có điều khác là quyền của mỗi giám mục chỉ liên hệ đến một địa phận đang bị quyền của Đức Giáo Hoàng liên hệ đến mọi địa phận. Đàng khác, quyền ấy còn là quyền đầy đủ, phổ quát và tối thượng. Công đồng Vatican I xác quyết: “Chúng tôi tuyên bố rằng phán quyết của Tòa Thánh mà quyền bính vượt trên mọi quyền bính, không chịu sự lệ thuộc cứu xét của bất cứ ai, và không ai có quyền phán xét các quyết định của Tòa Thánh”.

Nhưng cũng trong Công Đồng Vatican I, Đức Cha Zinelli đã phát biểu nhân danh Ủy Ban Thần Học như sau: “Quyền của Đức Giáo Hoàng chỉ bị giới hạn bởi luật tự nhiên và luật Thiên Chúa” (Natural law, divine law).

Tháng 7 năm 1871 trong Bức Thư Chung của Các Giám Mục Thụy Sĩ có giải thích về Tối Thượng Quyền của Đức Giáo Hoàng như sau:

“Tối thượng quyền không có cách gì tùy thuộc vào tính đối thay hoặc thích thú của vị Giáo Hoàng để xác định một đề tài chân lý thành một định tín: Ngài bị trói buộc và giới hạn vào mạc khải của Chúa và chân lý mà Mạc Khải diễn tả: Ngài bị trói buộc và giới hạn vào Kinh Tin Kính đã có và bởi những xác định trước đây của Hội Thánh; Ngài bị trói buộc và giới hạn bởi Luật Thiên Chúa và Hiến điều của Hội Thánh. Sau cùng, Ngài bị trói buộc và giới hạn bởi chân lý đã được Thiên Chúa mạc khải rằng bên cạnh tổ chức tôn giáo còn có tổ chức trần thế, bên cạnh phẩm trật giáo sĩ còn có quyền bính xã hội. Nhân loại được trao ban đầy đủ thẩm quyền trong lãnh vực của họ và với họ chúng ta có bốn phận vâng lời và trọng kính trong mọi sự luân lý cho phép và thuộc về lãnh vực xã hội dân sự”

(xem The Vatican Council Cuthbert Butler, p. 218-219).

Nhà thần học K. Rahner trong Hierarchical Structure of the Church đã cho thấy quyền của Đức Giáo Hoàng bị giới hạn bởi Kinh Thánh, Thánh truyền, hiến điều của Hội Thánh, các bí tích và biết bao những giới hạn khác. Phạm vi của bài báo không cho phép đi sâu vào các chi tiết giới hạn mà chỉ có mục đích minh chứng rằng Quyền bính của Đức Giáo Hoàng quả thực có giới hạn và đi quá giới hạn ấy, vấn đề vâng lời được xét lại.

Cùng một cách ấy, quyền bính của Đức Giám Mục còn bị quyền của Đức Giáo Hoàng giới hạn thêm một lần nữa. Bởi thế khi ĐGM quá giới hạn thì vấn đề vâng lời cũng cần phải cứu xét nữa. Thí dụ Đức Tổng Giám Mục Raymond Hunthausen ủng hộ những người đồng tính luyến ái, đối nghịch trắng trợn với Kinh Thánh và giáo lý của Hội Thánh thì lập trường rao giảng của Ngài có buộc vâng lời không? Câu trả lời là không, một câu trả lời đơn giản vì Ngài không có quyền truyền buộc điều sai quấy. Hay nói khác hơn điều sai quấy tự nó không có giá trị truyền buộc gì cả.

Các nhà giáo luật đã phân biệt quyền uy (authority) với quyền bính (power) như nói quyền uy tối thượng của Hội Thánh (supreme church authority) và định nghĩa: **quyền uy là sự sử dụng quyền bính cách hợp pháp** (Authority is the legitimate exercise of power) và luật là xác định xem khi nào sự sử dụng quyền bính hợp pháp (Law is concerned with addressing how such an exercise of power is legitimate).

Cách phân chia này cũng giúp chúng ta hiểu thêm một khía cạnh giới hạn của quyền bính. Tức là nếu quyền bính đã không được thực hiện hợp pháp thì quyền bính đã mất quyền uy. Và một khi quyền uy không có thì quyết định của quyền nhân kia không có hiệu năng truyền buộc hay thành sự hoặc hợp qui.

Cha Y. Congar một nhà thần học lỗi lạc của thế kỷ 20 trong cuốn *Le Problème ecclésiologique de la papauté après Vatican II* đã cho thấy có 3 trường phái tư tưởng quan niệm về giám mục liên hệ với Giáo Hoàng trong tối thượng quyền.

Trường phái một đặt tất cả trọng tâm vào Đức Giáo Hoàng và chủ trương không có một quyền uy tối thượng nếu không có ĐGH tham dự trong đó. Nếu các Giám Mục có hành động gì mà không có Ngài thì hành động của các vị là không, dù rằng các vị có hợp hành trọng thể trong Công

đồng chung. Chỉ có trường hợp nào vị Giáo Hoàng mời các Giám Mục cùng mình quyết định điều gì đó thì mới có giá trị tối thượng, nhưng như vậy chỉ là làm cho quyết định của ĐGH thêm long trọng chứ thực thì không có thêm nhân sự vào trong tối thượng quyền.

Trường phái hai phản ánh qua hiến chế Lumen Gentium của Vatican II chủ trương rằng có hai chủ thể của tối thượng quyền mặc dù giữa hai có một khoảng cách. Đó là Đức Giáo Hoàng, có thể sử dụng một mình như Đại diện Đức Kitô quyền uy trọn vẹn trong Giáo Hội mà không cần đến Giám Mục Đoàn, Ngài cũng có thể sử dụng quyền này cùng với Giám Mục Đoàn; trường hợp sau có chủ thể thứ hai của tối thượng quyền là Giám Mục Đoàn sinh hoạt cùng với lãnh tụ của mình. Quan niệm này coi như Đức Giáo Hoàng và Giám Mục Đoàn sử dụng tối thượng quyền cách riêng biệt, dù không đồng nhất. Bởi vì cả hai trường hợp chỉ có một quyền bính của Đức Kitô và Đức Giáo Hoàng đều thân chinh hành động trong cả hai trường hợp. Đó không phải là vấn đề có hai chủ thể đối địch nhau để đưa tới một hợp nhất nhưng đó chỉ là hai diện khác nhau mà trong đó quyền bính của Đức Kitô được thực hiện cách tối thượng trong Hội Thánh.

Trường phái ba đương khi bảo tồn sự hợp nhất trong Hội Thánh chỉ nhấn mạnh vào Giám Mục Đoàn mà thôi. Họ lập luận rằng Đức Giáo Hoàng hành động thực sự không phải như một chủ thể biệt lập nhưng như vị kế nghiệp Thánh Phêrô tức là thủ lãnh của Giám Mục Đoàn. Chính bởi vai trò này mà Đức Giáo Hoàng có thể hành động mà đôi khi không cần phần còn lại của Giám Mục Đoàn nhưng vẫn luôn luôn có sự thông hiệp của Giám Mục Đoàn và những trường hợp khác thì Đức Giáo Hoàng hành động với Giám Mục Đoàn. Quan điểm này còn cho biết cả khi Đức Giáo Hoàng quyết định một điều gì như không cần sự tham dự của các phần tử khác của Giám Mục Đoàn chẳng nữa thì Ngài vẫn luôn luôn xử dụng quyền bính mà Chúa ban cho tông đồ đoàn mà Phêrô là thủ lãnh của tập thể tông đồ.

Đưa ba quan điểm của các trường phái này ra trình bày, chúng tôi chỉ muốn làm sáng tỏ các học hỏi mới nhất của các nhà thần học về tối thượng quyền liên hệ giữa Giáo Hoàng và Giám Mục Đoàn chứ không bao giờ liên hệ đến từng Giám Mục riêng rẽ mà người ta có thể khuếch đại rằng phán quyết của Đức Giám Mục là tuyệt đối trong địa phận bốn sở.

Đức Giám Mục không hưởng tối thượng quyền trong nhiệm sở không có nghĩa là chúng ta không tin tưởng và tôn trọng giáo huấn và chỉ thị của Ngài, mà tất cả các giáo huấn và chỉ thị của Ngài **chỉ** có giá trị truyền buộc khi chúng cùng theo một chiều hướng với giáo huấn của Đức Giáo Hoàng và chỉ thị của các Thánh Bộ, được ban hành từ Roma. Đức Cha DuMaine thực sự đang đi ngược chỉ thị và luật pháp của Vatican.

(còn tiếp)

Translation of ‘Chuyện Vui’ in CN 33, page 10

One day Mr. Bai, Mr. Thien and Bishop Du-Maine must go to receive their final judgment. Bai was called in first, Thien and Bishop DuMaine waited outside. Thien looked worried. DuMaine, on the other hand, looked calm, carefree, having an air of confidence as anyone in his position would have.

Much later, Bai came out with a long face, shook his head and sighed. All one had to do was to look at him to see that he had been severely punished, in the least excommunicated.

Thien was called in next. He trembled as he went in to see God. A long half hour went by before Thien emerged with a despondent look on his face, just like Bai's.

The two held hands, sadly and slowly turned away, just like a refugee who had lost his country, his home. Anyone who saw them felt sorry for them.

Finally came DuMaine's turn. Before he came in he glanced at the two men and smiled arrogantly.

He was barely inside five minutes, while Thien and Bai walked away, suddenly they heard the door burst open and God ran out, calling to Thien and Bai:

— Children, wait for me. He wants to play God. I really don't know what to do. I have no place to go. Please wait for me. I'll go with you.

LM TRẦN KHẮC HỮY LÊN TIẾNG ỦNG HỘ LM NGUYỄN QUANG HIỀN.

LTS. Được phép của 2 linh mục Nguyễn Quang Hiền và LM Trần Khắc Hỷ. Chính Nghĩa hân hạnh đăng tải bức thư này như là những thôi thúc lương tâm của những vị Linh mục khi đứng trước biến cố Công giáo tại San Jose. Một đảng, các cha là sứ giả của Thiên Chúa, của Hội Thánh gửi cho muôn dân thuộc nước Chúa. Một đảng nhìn thấy những đau đớn, bất công mà người Công giáo tại San Jose phải gánh. Nhưng khó khăn vẫn là Linh mục Lưu Đình Dương.

28-02-1987.

Cố Chính thân mến,

Hôm 25-1-87 khi dâng lễ Thánh Phaolô trở lại, thì con nhớ cách riêng trong ý chỉ cùng các giờ nhật khóa trong ngày xin Chúa ban cho cố được sống lâu để phục vụ dân Chúa.

Còn vừa nhận được thư của ông Trần Công Thiện (thư chung chắc gửi cho các đảng toàn nước Mỹ) tiếp đó đọc thư của cố mà họ in trang sau.

Việc cố Chính làm, mở lối đi cho Đức Cha Pierre DuMaine. Ngài tốt lành và thương dân Việt Nam mình. Bây giờ mình cứ phải nhận mọi sự tại người mình mà ra như sách bốn Kẻ Sắt đã dạy. Hỏi vì sao? Thưa vì tội thì bởi trong "Làng" mà ra. Con thiết tưởng mọi cha đều ước mong cho giáo dân San Jose được sự bình an. Vì mất nước chạy sang nước tự do chỉ có một sự luôn phải tranh đấu cho được sự tự do mà thờ phượng Chúa. Cuộc tranh đấu liên tục cam go nhất tại nước này hơn ở Việt Nam là tranh đấu với ma quỷ và nhất là xác thịt cùng gương mù gương xấu bao vây như thánh Phaolô đã dạy mà chúng ta đọc hàng ngày.

Anh em thân mến, xin hãy tỉnh thức bởi vì kẻ thù của chúng ta thì cũng giống như là Satan thường vây quanh chúng ta.

Nên dù thánh ở nước này cũng phải vất vả mà giữ mình cho lắm kéo hư đi với thế gian. Còn việc xin cho có nhà thờ có linh mục Việt Nam cho giáo dân thì giáo luật đã cho và theo hai thông điệp EXUL FAMILIA NAZARETHENA và PASTORALIS CURA MIGRATORUM cùng các cuộc họp mà Đức Giáo Hoàng đương kim lưu ý

các Đức Giám Mục tại các quốc gia tiếp người tỵ nạn di dân thì Ngài quan tâm hết sức về việc liệu cho người tỵ nạn di dân được tự do và thờ phượng Chúa thoải mái trong phong tục tiếng mẹ đẻ của họ. Ngài cũng như Đức Giáo Hoàng Pio XII và Paulus VI nhấn mạnh bốn phận các Giám Mục và linh mục địa phương phải có bốn phận với người tỵ nạn di dân cho tận tâm bằng lời rằng: "Các vị phải trả lễ nặng trước mặt Chúa nếu thờ ơ không lo cho họ, dù là người không công giáo cũng phải lo cho họ gặp được vị lãnh đạo tinh thần tôn giáo của họ nữa".

Việc cố chính khuyên Cha Dương nên từ nhiệm con thiết tưởng hầu hết mọi anh em linh mục đều mong ước như vậy. Vì chính Thánh Phaolô ngài đã nói: "Thầy chịu ngu, chịu dốt, chịu khinh chê, chịu thua thiệt vì phần rỗi linh hồn của anh em".

Nhưng xung quanh bị ảnh hưởng giáo dân mà bị hiểu lầm nhau nhất là ở nước này, mọi sự rắc rối xiêu vẹo là giấy *Téléphone* đánh lạc sự thật, sự tốt của nhau - Hóa ra Têlê nhau là vậy. Trước đây con cũng đã định viết thư cho cha Trương-Trọng-Nghĩa, Huỳnh Trưởng Địa phận Vinh đưa ý kiến xin Cha Dương từ nhiệm nhưng con lại được biết là Cha Nghĩa đã viết thư và xin Cha Dương mà Cha Dương không đồng ý nên thôi. Vậy nay thấy cố Chính gửi thư bày tỏ sự hơn thiệt ích cho Hội Thánh và các Linh hồn thì con mừng lắm.

Thực sự việc San José, tuy không ở trong cộng đồng đó, nhưng Cha Kỷ cũng đã cho con biết

nhiều sự, Cha Tịnh cũng cho con biết nhiều sự đối chiếu sự hiểu biết nên con đã xin Đức Khâm Sứ Pio Laghi can thiệp nên ngày 28-8-84 chính Đức Cha Pierre DuMaine đã nhóm cuộc họp đã phân công tác cùng đã đặt Cha Tịnh làm cha xứ. Cho đến ngày 21-7-86 Đức Cha đặt cha Dương thì xảy ra cuộc tranh đấu công khai. Bây giờ cả và thế giới đều biết. Đức Hồng Y Gautin cũng rất lưu tâm cùng với nhiều vị khác. Mong rằng khi có một Giám Mục Việt Nam (có thể sắp có) thì sẽ không xảy ra những việc tranh chấp như vậy nữa. Có theo Đức cha già Louis de Coeman địa phận Thanh Hóa thì rằng: "nếu mọi người cứ sống theo luật pháp Đức Chúa Giêsu đã dạy và thương yêu nhau như chính mình thì không phải là *thế gian* nữa mà là *thế thật*, tức nước Thiên Đàng ở dưới đất này vậy."

Tất đôi lời kính thăm cố chính và hoan hô người đã mở đường mở lối để đem sự bình an và tình yêu của Chúa đến cho mọi người San Jose và các đảng cũng như mọi người Việt Nam tỵ nạn mong ước. Mọi người nên như một.

Ký tên,

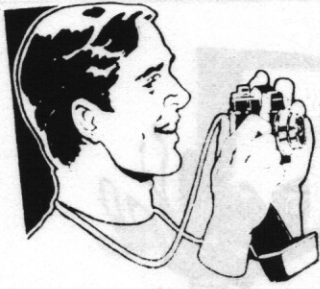
LM Trần Khắc Hỷ

BẢN KHOẢN

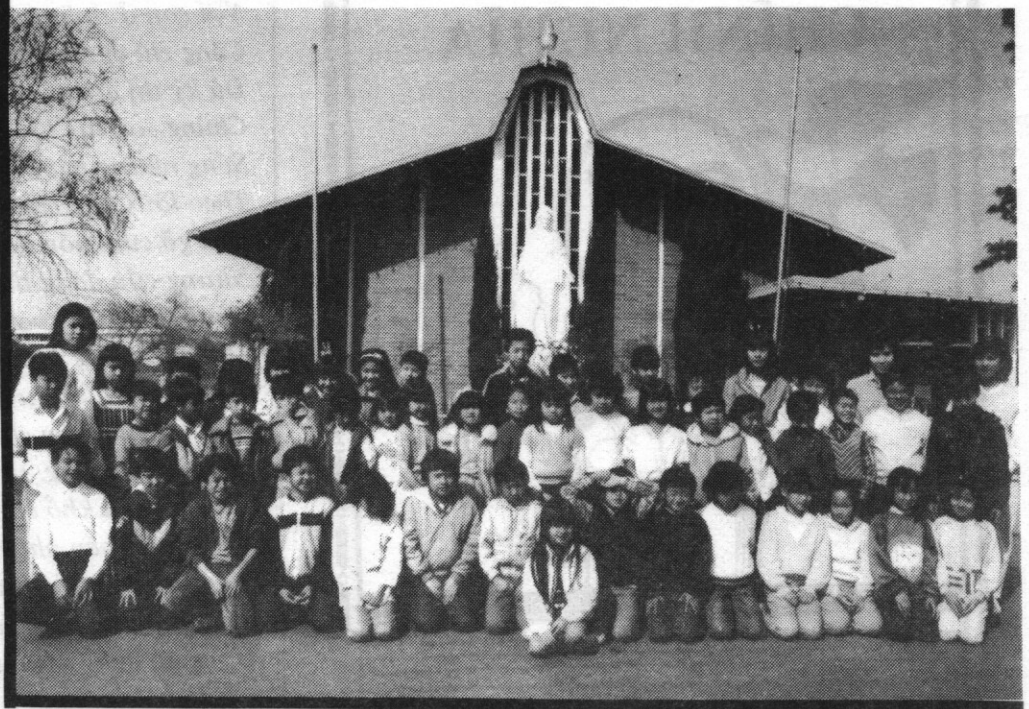
*Chúng con còn đây Mẹ Việt Nam ơi!
 Xa cách Mẹ chúng con thiếu để huê
 Mỗi tình quê còn đâu được xum xuê
 Vì bơ sữa một phần đã mất gốc
 Quên quê hương mất cả tính dân tộc
 Còn đâu nữa bốc thơm cho Việt Nam
 Quyết đem lại cho quê hương huy hoàng
 Mẹ ơi Mẹ! Những bọn vong bản đó
 Mất nguồn gốc gây thêm bao đau khổ
 Cũng người Việt mà chia rẽ phân tranh
 Khiến ngoại quốc họ cười ta tranh giành
 Mẹ ở xa đã có người báo cáo
 Nơi con ở tình trạng thật huyền ảo
 Cũng chỉ vì người Việt thiếu tình thương
 Dù kỳ thị áp bức vẫn coi thường
 Chúng con tuy bị người trên giang hồ ruồng bỏ
 Sống những ngày buồn nản đầy đau khổ
 Theo lời Chúa chúng con vẫn thỉnh xin
 Đến gõ cửa luôn luôn vững niềm tin
 Nhưng cửa đóng then gài không ai tiếp
 Đành ra về thất vọng chưa thỏa hiệp
 Mẹ ơi, xin Mẹ đừng tưởng ở đây
 Chúng con luôn sống tự do đêm ngày
 Lắm lúc tủi phận chúng con cay cực
 Mất tình thương, tự do, còn áp bức
 Thôi thì đau khổ chỉ biết dâng lên
 Xin Chúa chấp nhận sớm ban bình yên
 Bỏ nước đi hạnh phúc đâu còn nữa
 Nhờ nước họ mở rộng tình dung chứa
 Mong có ngày sớm trở về quê...*

OANH-YẾN

PHÒNG SỰ HÌNH ẢNH

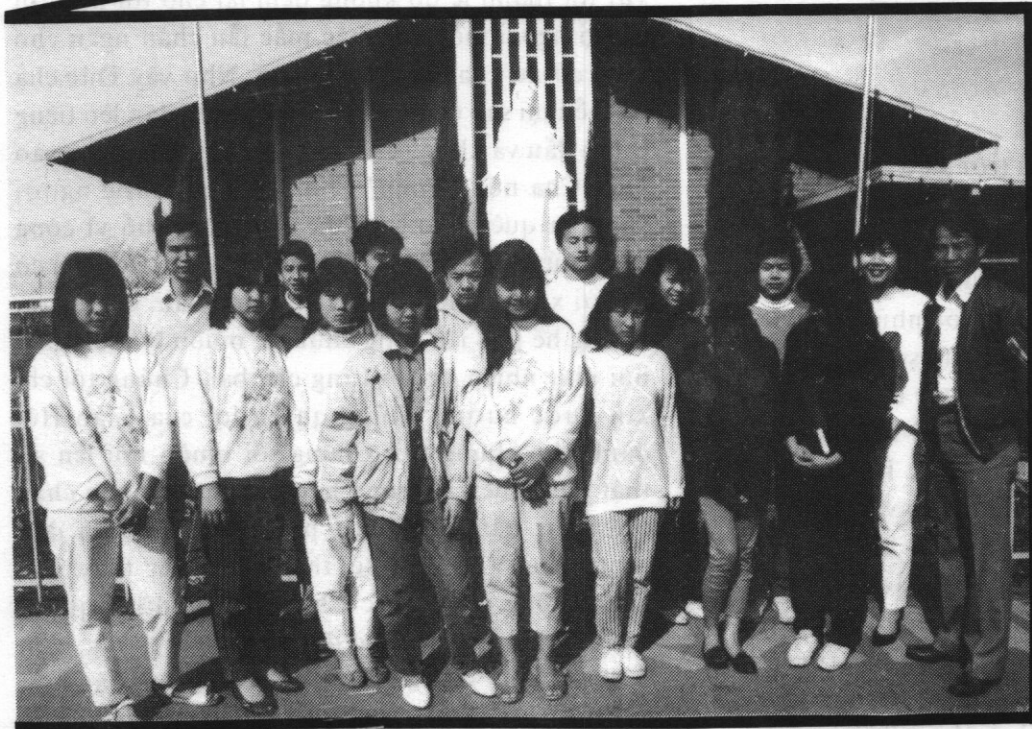
Bốn (4) Lớp Giáo lý Chuẩn Bị Chụu Phép Thêm Sức.

3

4

BẦU TRỜI XÁM

NHU AN

Cơn mưa buổi chiều và bầu trời màu xám thật u buồn như tâm tình của bất cứ một giáo dân nào đang theo dõi cuộc biến động tại Họ Đạo. Sau hai tháng bị cấm bởi Tòa Giám Mục, thánh lễ Việt Nam đã được mở lại cùng lúc với những quyết định của Đức Cha làm tôi băn khoăn suy nghĩ thật nhiều về Đức Giám Mục của tôi. Đây cũng không phải là lần đầu tiên tôi nghĩ về Ngài mà đã tám tháng dài với những biến động tại đây. Tôi luôn tự hỏi tôi có còn đủ tin tưởng để dành cho vị chủ chăn của tôi không? Liệu tôi có thể tin vào lời nói yêu thương mà Ngài thường nhắc đi nhắc lại: "Tôi thương và ngưỡng mộ quý vị..., ...Quý vị đã mất quê hương trong nỗi khổ đau mà tôi có thể tưởng tượng được". Thật sự tôi chưa hề nhìn thấy tình thương của người cha nào dành cho con cái mình một cách lạ lùng đến vậy. Những cái chúng tôi có ngày hôm nay là kết quả của một chuỗi ngày dài van xin, nài nỉ, cầu nguyện trong nỗi khổ đau. Nếu

thật lòng yêu thương, lo lắng cho những người công giáo tỵ nạn này có lẽ đến bây giờ chúng tôi không phải khổ sở theo từng quyết định của Đức Cha. Chúng tôi rời xa quê hương, xa giáo hội mẹ trong nỗi khổ đau mà tôi tin Đức Cha **không bao giờ có thể tưởng tượng được**. Bởi nếu Ngài hiểu và thông cảm được, Ngài đã không đối xử quá khắt khe như những tháng ngày vừa qua.

Tôi không biết Đức Cha nghĩ sao khi dùng các bí tích để làm áp lực với giáo dân. Cấm rỗi cho, cho để rồi cấm. Thánh lễ và các bí tích khác được dùng như một thứ vũ khí để dọa dẫm đám chiên con lạc loài ở đây. Đức Cha cho cử hành lại lễ VN tại nhờ Maria Goretti do Cha Hiền của giáo dân Đồng Tâm đảm nhiệm. Mà giáo đoàn Đồng Tâm là của những người Việt đã gia nhập vào giáo xứ Mỹ, theo tôi lễ VN hay lễ Mỹ đối với họ không có gì quan trọng. Và Cha Hiền thì làm việc cho giáo xứ Mỹ can hệ gì đến Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo mà cha lại lớn tiếng trên bàn thờ là cha vâng lời cha Chánh xứ Lưu Đình Dương để cử hành Thánh Lễ Việt Nam. Hai buổi lễ của hai tuần được cử hành trong bầu không khí ngột ngạt căng thẳng vì luận điệu giảng của cha Hiền. Thật sự cha còn quá trẻ về tuổi đời cũng như tuổi làm linh mục, nên không ai chấp nhất cho dù cha dùng tòa giảng để gây thêm xáo trộn cho giáo dân. Đối với tôi thánh lễ đó không đem lại cho tôi một ơn ích gì ngoài một mớ thắc mắc lẫn lộn chán ngán cho cách cư xử của các vị chủ chăn. Như vậy Đức cha có hiểu tại sao có đến hàng ngàn giáo dân lên tiếng tranh đấu và không còn nghe lời hay tin tưởng vào Đức Cha nữa không? Chúng tôi là những người sống xa quê hương và đã từng đau khổ vì cộng sản, chúng tôi không bé bỏng ngây thơ để phải có người xúi giục mới đứng lên tranh đấu. Chúng tôi không hề phá rối cũng chưa hề muốn ly khai giáo hội như nhiều người từng chê bai. Chúng tôi chỉ xin được hưởng những quyền lợi của Giáo Hội dành cho chúng tôi. Chúng tôi muốn nói lên sự thật đang diễn ra trong hàng ngũ của các vị chủ chăn, sự bất công đang phủ chụp lên đám dân công giáo VN, một sự thật chua xót thay cho người công giáo. Đức Cha đã từng dùng quyền hành để bắt các cha phó đi, ra vạ tuyệt thông, cấm lễ, dùng cảnh sát và chó để ép con chiên nhận một người cha bất xứng, từ chối không muốn gặp giáo dân và sau cùng là đem con cái ra tòa án phần đời. Ôi đớn đau thay cho thân phận kẻ lưu đầy, mỗi câu kinh chiều là một lời thở than cùng với Chúa. Lạy Chúa, thánh giá Chúa trao nặng nề quá,

nhưng cộng đồng của con sẽ vẫn kiên trì theo Chúa. Theo Chúa để thấy người ta không sống với lòng nhân hậu như đã khấn hứa xưa kia, theo Chúa để thấy Đức Cha cho lại lễ VN như một thứ ân sủng gì to lớn lắm, để nhìn thấy quyết định nhờ tòa án trực xuất giáo dân ra khỏi Họ Đạo với một thái độ đứng dung đến ghê người. Đức Cha thưa thì chúng tôi sẽ theo hầu nhưng thật lòng tôi rất buồn và cũng rất sáng suốt để hiểu tình thương mà Đức Cha dành cho giáo dân VN là như vậy. Đức cha muốn thi thố tất cả mọi thứ quyền hành mà Ngài đang có với những giáo dân mộ đạo đang phải sống lưu lạc nơi đây. Tôi cầu xin Chúa Thánh Thần soi sáng để Đức Cha đừng làm thêm những chuyện lạ đời. Tôi cầu xin sao Đức Cha sẽ bình tâm lại để suy nghĩ về Cộng Đồng của tôi. Mọi chuyện có lẽ đã được giải quyết từ lâu lắm nếu Đức Cha cho chúng tôi được gặp trực tiếp ngài. Sẽ không có ai giải thích cho Đức Cha nghe như kiểu dịch của một tu sĩ tại nhà thờ Most Holy Trinity, sẽ không ai dịch từ con số mấy ngàn người thành 282 người. Chúng tôi đến với Đức Cha bằng tấm lòng và những ngôn từ đơn giản nhất, vậy Đức Cha sợ gì mà không cho chúng tôi gặp mặt. Hay vì chúng tôi quá hèn mọn không xứng đáng để ngồi nói chuyện với Đức Cha? Lòng nhân ái và tình yêu của Đức Kitô là như vậy đó sao. Tám tháng dài với nhiều biến động dồn dập xảy đến cho Cộng đồng luôn làm tôi ray rứt xót xa. Thương cho kiếp sống người Công giáo tỵ nạn tại đây, buồn cho một Đức Giám Mục sống với tấm lòng băng giá trước mọi khổ đau của giáo dân. Tôi thật sự muốn biết phải ngài muốn bán nó đi như đã từng bán trường St. Joseph, hay ngài muốn đưa cha Dương về để gây dựng lại cho Cha xứ mới. Tôi chờ đợi để xem toan tính này không thành thì sẽ lại có mưu mô khác thay thế. Đức Cha luôn miệng nói rằng cơ sở họ đạo bị chiếm cứ và xử dụng cho **mục đích cá nhân**. Mục đích cá nhân đó là gì? Đã có ai xử dụng cơ sở này để làm việc riêng chưa? Khi cho phép giáo dân tạo mãi cơ sở này, giáo dân đã không tiếc công sức đóng góp để xây dựng và bảo tồn vì họ tin vào mục đích là xây dựng một ngôi nhà thờ VN và sẽ được thờ phượng Chúa theo phong cách riêng của họ. Vậy mà bây giờ Tòa Giám Mục lại muốn đuổi họ đi dành lấy cơ sở này. Đó là công bằng bác ái đó sao? Tôi lại càng thương hại thay cho cha Lưu Đình Dương. Giấc mộng chánh xứ quả thật đã làm cho tâm tư cha biến loạn đến độ Cha không còn nhận biết những lời khuyên từ khắp nơi gửi về cho cha. Cha vẫn chưa thấy một

mỗi trong tám tháng qua sao? Có lẽ vì cha có những người cố vấn quá non trẻ nên mỗi lúc cha con càng thêm bí lối ra. Cha ơi, theo tôi cha đã đi tu thì còn màng chi đến danh lợi, sự đời. Hãy sống sao cho đẹp lòng Chúa chứ nào phải sống với ngôi chánh xứ phải không cha? Chúng tôi cần một người cha thương yêu, lo lắng cho giáo dân chứ không cần một người chỉ biết phá hoại cộng đồng, gieo rắc hận thù, thích viết thơ nặc danh hơn là giảng rao lời chúa. Cha đã vất vả một thời gian dài và cha đã tìm được gì nơi đây. Không có giáo dân ủng hộ mà Cha vẫn cố bám víu vào ngôi chánh xứ ấy làm gì? Không có dân lấy gì cho cha trị quốc hay bình thiên hạ, mà liệu cha có bình nổi thiên hạ hay không? Theo tôi, cha nên chọn lấy một phương cách đã được nhiều người chỉ bày để tìm lại sự yêu thương của giáo dân và nhất là tìm lại sự bình an cho chính tâm hồn của cha. Tôi mong cha sớm trở lại yên bình cho cộng đồng của tôi, tôi cũng mong Đức cha và cha hiểu được tiếng khóc của anh Vũ Huỳnh Trưởng trong buổi họp báo của Đức Cha ngày 5/3/1987 không phải là tiếng khóc của riêng anh mà đó là tiếng khóc nức nở của một cộng đồng bất hạnh. Xin cha hãy đọc lại lời khuyên của cha Nguyễn Quang Hiền như bài kinh nhật tụng. Bài kinh ấy đã do tay cha Hiền viết ra nhưng đó là kết tinh của bao nhiêu lời cầu nguyện, bao nhiêu thăm dò, bàn hỏi của rất nhiều linh mục đàn anh của cha. Càng đọc cha sẽ càng tìm thấy một con đường quang minh chính đại có tác dụng đem lại bình an cho tâm hồn cha và tâm hồn mọi giáo dân.

Niềm tin của tôi bây giờ không còn trọn vẹn đối với các vị chủ chăn, nhưng tôi tin tưởng vào sức mạnh đoàn kết của cộng đồng công giáo VN ở đây. Tôi tin tưởng vào Thiên Chúa sẽ hóa giải mọi bất công và bình an sẽ trở lại với cộng đồng của tôi vào một ngày không xa.

AI MẮC MUU CỘNG SẢN?

ĐỖ VĂN HIỂN

Là một giáo dân VN, mặc dù sống ở ngoài giáo phận San Jose, tôi rất quan tâm đến cuộc tranh đấu của giáo dân VN ở đó. Tôi cố gắng tìm các tài liệu, báo chí, tin tức liên quan đến cuộc tranh đấu này để theo dõi.

Đã lâu tôi không được đọc Tín Hữu, bản tin của phe Cha Dương. Tuần này được người bạn gửi cho tờ Tín Hữu 15, ngày 7-3-87, tôi đọc luôn một lúc cho hết. Đọc đến bài 'Đừng Mắc Mưu Cộng Sản' do ông Quách Văn Nghĩa viết trong báo Đồng Tâm số 4, Portland, Oregon, Nov. 81, được Tín Hữu đăng lại trong số này, nơi trang 20, tôi ngạc nhiên không hiểu tại sao Tín Hữu đăng lại bài này trong lúc này. Tôi đoán có lẽ Tín Hữu đã định dùng bài này để ám chỉ những giáo dân VN đang tranh đấu. Nhưng đọc đi đọc lại thì thấy nó có mục đích ngược lại. Tôi xin trình bày nơi đây để tùy độc giả nhận định.

Xin độc giả kiên nhẫn vì tôi phải trích lại đoạn văn mà ông Quách Văn Nghĩa nói là của một cán bộ cao cấp Hà Nội. Lời lẽ của cộng sản cũng như những hành vi của chúng rất là mập mờ, phải tỉnh táo mới tránh khỏi bị hoang mang và ngộ nhận. Đoạn văn của tên cán bộ cao cấp Hà Nội như sau:

"...Để quốc hiệu chiến Reagan đang cung cấp tiền bạc, phương tiện cho bọn tay sai cũ đã trốn khỏi nước ta từ năm 1975 đến nay, để bọn này chống lại nhân dân ta ngay từ nước ngoài... Đầu sỏ của các lực lượng nước ngoài, mà đặc biệt là tại Mỹ, là các tổ chức nấp dưới danh nghĩa tôn giáo, mà nguy hiểm hơn hết là các thành phần phản động công giáo, chúng đưa các tên linh mục Việt Nam ra tổ chức các xứ đạo, các ổ phản động gọi là cộng đồng công giáo Việt Nam, chúng dùng những tay sai mà tất cả đều là những tên đã phạm nhiều tội ác nhất trước năm 1975 để làm đại diện cho giáo dân, chúng tổ chức các đoàn thể nằm trong xứ đạo, điều hành như một xứ đạo ở Việt Nam, nhưng thực chất không phải nhằm vào việc hành xử đạo nghĩa mà chính là để chống lại khối Việt kiều yêu nước tại hải ngoại. Dung thứ để cho chúng tự do hoạt động là ta tự đưa ta vào thế cô độc và tự trói tay mình..."

Tôi xin nhắc lại, lời lẽ trong đoạn văn trích trên đây là của cộng sản, kẻ thù của ta. Do đó, những ý tưởng của chúng ngược lại với những ý tưởng của ta. Khi ta làm điều gì mà cộng sản sợ, tức là ta làm đúng, vì lợi cho ta, hại cho chúng. Những người mà cộng sản gọi là "thành phần phản động công giáo" thì đối với ta, họ là những thành phần công giáo chân chính. Còn những giáo dân hay linh mục mà cộng sản gọi là "yêu nước" thì đối với ta họ là những người phản đạo mà ta thường gọi là "quốc doanh". Hiểu như thế rồi thì ta sẽ thấy là, theo đoạn văn trích trên đây, cộng sản rất sợ các cộng đồng công giáo, các giáo dân và các "tên" linh mục tổ chức các xứ đạo; vì chúng biết rằng các giáo dân, các linh mục, các cộng đồng Công giáo, các xứ đạo này chống lại "khối Việt kiều yêu nước" tại hải ngoại. Ai còn lạ gì danh từ "Việt kiều yêu nước" mà cộng sản dùng để gọi tay chân của chúng, và danh từ "phản động", cộng sản dùng để chỉ những người chống lại chúng.

Tôi không bao giờ có ý nghĩ là những người trong Tín Hữu của phe cha Dương có xu hướng thân Cộng. Nhưng tôi lo ngại về những tư tưởng và hành động thiếu chín chắn của họ đã nhiều lần biểu lộ ra trong những vụ náo loạn nơi nhà thờ và trong bài đăng trên Đức Tin và Tín Hữu. Chính bài 'Đừng Mắc Mưu Cộng Sản' mà họ đăng lại trong Tín Hữu 15 này là một bằng chứng về sự thiếu phán đoán của họ, vì họ đã lầm tưởng rằng, khi đọc bài đó, độc giả sẽ có cảm tưởng là giáo dân và Cộng Đồng Công Giáo VN đang tranh đấu cho việc lập giáo xứ thể nhân tại San Jose là phản động, làm tay sai cho cộng sản. Sự thật đã ngược lại như tôi đã trình bày ở trên. Độc giả đâu có ngây thơ tin theo chúng; vì không nhiều thì ít ai cũng đã sống dưới bạo quyền cộng sản và biết rõ mưu lược thâm độc của chúng.

Tín Hữu đã bất giác xác nhận rằng công việc mà Cộng đồng Công giáo và giáo dân đang làm để xin giáo xứ là một việc chính đáng. Cộng sản đã tỏ ra rất lo sợ nếu giáo dân thành công, vì Việt cộng không sợ ai bằng sợ người Công giáo và những người quốc gia chân chính. Tín Hữu nên thận

trọng đừng làm chia rẽ Cộng đồng Công giáo kéo vô tình làm lợi cho cộng sản tức là mắc mưu chúng.

Cũng trong số 15, trang 5, Tín Hữu đề cập đến "tu cách phạm giáo luật của Cha Tân" (!) Nếu Tín Hữu nghĩ rằng Cha Tân đã phạm giáo luật thì đó là một nhận định hồ đồ, thiếu chín chắn, vì ta biết rằng cha Tân là một cha Dòng, nên bất cứ việc gì cha làm trong hoàn cảnh như thế này đều phải làm theo lệnh của Cha Bề Trên Dòng của Ngài. Vậy nếu có sự phạm giáo luật thì cha Bề Trên Dòng Thánh Phanxicô khó khăn đã phạm giáo luật chứ không phải cha Tân. Và điều đó ngoài khả năng phán đoán của ta, vì ta không nắm vững được những sự kiện liên hệ đến việc này. Một lần nữa tôi khuyên Tín Hữu nên thận trọng trong lời ăn tiếng nói và hành động của mình, để tránh chia rẽ và hiểu nhầm chẳng những giữa giáo dân mà còn cả với các cha nữa.

Monterey, ngày 14-3-1987

NGƯỜI QUYẾT TÂM

Người lợi dụng quyền hành trong phẩm trật,
Xô con chiên xuống hố thẳm đọa đầy!
Bớ mưu dựng một thiên đường hội nhập!
Có quyền hành thế lực sẵn trong tay,
Coi Giáo dân là những người thù nghịch!
Áp đảo chiền gầy từ bấy lâu nay,
Hủy Thánh Lễ và cấm ngăn bí tích!
Phá tan hoang giá trị những linh hồn!
Người tưởng rằng ta lâm cảnh cô đơn,
Tiến thoái lưỡng nan, nản lòng tức khắc,
Sẽ buông trôi sẽ đầu hàng phó mặc,
Đói linh hồn đói thể xác co ro,
Hết đấu tranh hết đòi hỏi la hò!
Triết hóa đồng của Người thêm sắc sảo!
Thuyết hội nhập được thực hành táo bạo,
Ba thành phần chia rẽ Cộng Đồng ta,
Nuôi vong bản để lật đổ cha già,
Nhờ sứ giả lập tường trình nguy tạo!
Người quyết tâm làm mưu giống gió bão,
Sóng trùng dương cuồng nộ gửi cho ta!
Đường đấu tranh ta thăm thăm ôn hòa,
Chính Nghĩa ta muôn ngàn hoa đua nở,
Sức kiên trì người Việt ta giàu có.
Quyền lực Người cũng nhắm mắt xuôi tay!

THIỆN HẢI

CĂN "xe" PHÒNG

*Có ai dư một cái phòng,
Xin vì nhân đạo, mở lòng cho "xe".
Đức Cha đang đuổi con đi,
Luật sư đã sẵn để truy tố Tòa.*

***

*Ngày xưa Thánh Cả, Đức Bà,
Sinh con cũng lợi, bôn-ba kiếm phòng.
Cũng thân di tản long đong,
Cuộc đời vất vả ở trong cuộc đời!*

***

*Có ai sửa giấy dùm tôi,
Đổi tên đổi Họ, Bớ tôi chẳng nhìn!
Ông dăng "bố cáo" dứt tình,
Từ con, từ cả con tìm mận nong!
Ông xưa, Ông đuổi, mặc lòng,
Phận tôi, tôi vẫn gọi Ông: Bố già!*

***

*Trăm năm trong cõi người ta,
Thế gian chưa thấy Đức Cha lạ lùng!!!*

Giuse HOÀNG NGỌC VĂN

ROOM WANTED

(Translation by Anh Nguyet, 12 years old)

Who has an extra room?
Please allow us share out of charity.
The bishop is kicking us out,
A lawyer is ready to take legal actions.
Long ago, Joseph and Mary,
Also experienced the similar feeling
with a status of unplaced refugees.
What a life in this world!?
Who had corrected our Birth certificates,
Had changed our names so our father no longer
recognized!
He declared not to accept us,
his children and our love as well.
Even though he has evicted us,
We still call him "Old Daddy"
Ever in this life,
Has there been such a peculiar bishop!!!

Monsieur Joseph VAN NGOC HOANG

HÃY NGHE MỘT CỤU HỌC SINH DÒNG ĐỒNG CÔNG TÂM SỰ VỚI CHA GIÁO THIỆP

Kính gửi:

Cha Giáo Banabê Nguyễn Đức Thiệp
Nguyên Bề Trên Chi Dòng Đức Mẹ
Đồng Công Cứu Chuộc tại Carthage,
Missouri, USA.

Thưa Cha Giáo,

Con là một cụu học sinh trường Trung tiểu học Đồng Công Thủ Đức. Hôm nay con xin nhờ trang báo Chính Nghĩa để nhờ chuyển đến Cha giáo lá thư ngỏ này, cùng kèm theo đây "Cuốn băng nhựa Cha Thiệp" mà anh em Tín Hữu đã thu băng được và đã cho phát hành.

Thưa Cha, sở dĩ con nhờ trang báo Chính Nghĩa đăng bức thư này là bởi vì ngoài một học sinh cũ của cha con còn là một giáo dân Họ Đạo Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo San Jose. Con mong ước rằng nhờ lá thư ngỏ này, tiếng nói của con sẽ nói lên được những gì giáo dân muốn nói, sẽ minh oan cho toàn thể giáo dân đã bị Cha hiểu lầm và xuyên tạc.

Thưa Cha Giáo,

Ngày xưa dưới mái trường Đồng Công thân yêu, con đã được các Cha, các anh (trong Dòng và nhà trường, mọi người đều xưng hô với nhau là anh em) dạy dỗ suốt từ bậc tiểu học đến trung học (1957-1964) với lòng thương yêu, đề cao đức bác ái, trong sạch và đặc biệt được rèn luyện để sống sao cho xứng đáng là một con người cao thượng. Con nhớ hàng tuần chúng con đều được nghe đọc một truyện trong cuốn Tâm Hồn Cao Thượng.

Bài ca hiệu đoàn vào mỗi sáng thứ hai con vẫn thuộc trọn vẹn, bao nhiêu mái đầu xanh, cùng những ánh mắt hy vọng, hướng về tương lai ngày ấy khởi đầu với câu: "Đây Đồng Công mến yêu tô thắm cho ngày xanh... Hồn Đồng Công ta nêu gương trong... Tiến lên, tiến lên Đồng Công... Trai anh dũng nước Nam hùng ngày mai..."

Trước giờ học, chúng con lại hát lên bài ca cầu nguyện Mẹ Maria "Hỡi Mẹ Đồng Công, tình yêu êm ái, xin Mẹ sáng soi tâm hồn con cái, ban đức khôn ngoan, cần chuyên, gắng chí liên, gắng công học tập rèn tâm trí rất tinh tuyền."

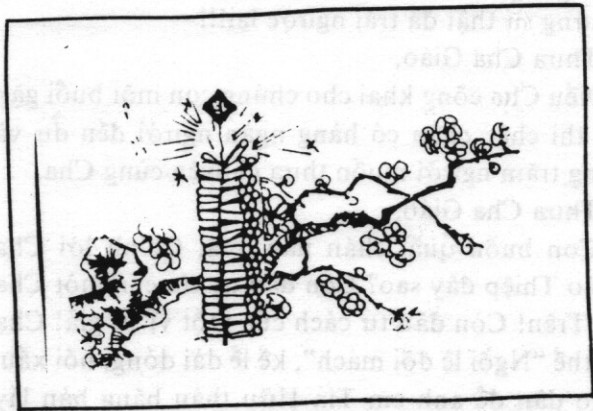
Rồi những cuốn vở bài tập hay phần trên những đề thi luận, toán v.v... đều có ghi dòng chữ La Tinh và hình chim ưng ở giữa hai dòng chữ CALAMUM VITAE - AQUILAM GLORIA (Văn hóa phụng sự đời sống, cao thượng đắp xây vinh quang).

Thưa Cha Giáo,

Sở dĩ con dài dòng nhắc lại là vì con muốn thưa với Cha Giáo rằng các sư huynh đã đưa vào tâm trí chúng con qua những bài Đức dụ, trí và thể dục kèm vào đây dạy dỗ chúng con lòng yêu mến quê hương, cùng những gương anh hùng, danh nhân. Điển hình là các lớp học chúng con đều được đội ngũ và được đặt tên những địa dư vẻ vang trong Sử Việt như Bạch Đằng, Vạn Kiếp, Chi Lăng, Tây Sơn v.v... để chúng con luôn nhớ và noi gương tiền nhân trong khí thế hào hùng. Đặc biệt liên đội của con niên khóa 1963-1964 không hiểu sao các sư huynh lại ưu ái đặt tên Ngô Đình Diệm là vị Tổng Thống đương thời bấy giờ để chúng con lấy hình ảnh, đời sống đơn giản, đức độ, cao thượng của người làm gương cho cả liên đội. Nhưng rồi cũng vào ngày lễ chư thánh của năm 1963, Cụ Ngô bị thăm sát bởi một số người theo lệnh ngoại bang. Tuần lễ sau trở lại mái trường thân yêu, vào lớp học chúng con thật buồn bã và hoang mang vì các sư huynh ban giám đốc gỡ tên Cụ Ngô, cùng xóa bỏ cờ hiệu liên toán Ngô Đình Diệm để đổi thành liên toán Chí Linh. Chúng con những con chim non nớt, có trình hỏi sư huynh hướng dẫn rằng dù sao Cụ Ngô cũng đã chết, người đã đi vào lòng dân tộc thì ta tiếp tục, cần phải duy trì chứ sao lại xóa bỏ. Chúng con được cho biết là thời cuộc đổi thay nên phải xóa bỏ tên người quá cố, và nói rằng chúng con đừng thắc mắc lời thôi. Thuở ấy, chúng con đã buồn lắm vì trước bạo lực nhà trường mà phải bỏ tên nhà chí sĩ. Câu "Tiết trực tâm hư" đã không được các sư huynh nhắc nhở chúng con thêm nữa trong thời gian ấy.

Trên đây là chuyện quá khứ của 24 năm về trước. Trở lại chuyện Cộng Đồng Công Giáo San Jose của con. Con thật sung sướng và tràn đầy hy vọng vì Cha Giáo của con được Tòa Thánh giao

trách nhiệm cao quý về đây để làm trung gian hòa giải, để tìm cách san bằng những mâu thuẫn, bất hòa làm sút mẻ tình nghĩa giữa Đức Giám Mục DuMaine và Giáo Dân Họ Đạo chúng con.

Khi con được điện thoại cho biết tin cha bất ngờ đến Trung Tâm Họ Đạo trong một buổi chiều vắng. Con vội vã rời sở làm ngay, lúc ấy vào khoảng 4 giờ chiều. Con vội đến thẳng Trung Tâm và ngồi ở hàng ghế cuối cùng để tiện theo dõi cuộc tìm hiểu ý kiến giáo dân của Cha và cũng là để tìm thấy lại Cha sau trên 20 năm xa cách.

Những ngày sau đấy con hồi hộp chờ mong một giải pháp an bình, giải quyết được vấn đề cho Họ Đạo chúng con. Nhưng thật đáng buồn, con đã thất vọng hoàn toàn khi được cho biết là Cha đã đến tiếp xúc với các người anh em không cùng chung một lập trường với chúng con. Đó là lập trường quyết tâm xây dựng một Giáo Xứ hoàn toàn Việt Nam cho lợi ích của chúng con bây giờ và con cái của chúng con mai sau. Cha đã đến gặp các anh em Tín Hữu, Đức Tin qua một sự sắp xếp và chuẩn bị ở tư gia một tín hữu nào đó.

Thưa Cha Giáo,

Hầu hết những người anh em kia đều đã gia nhập vào một Cộng Đoàn mới được thành lập lấy tên là Giáo Đoàn Đồng Tâm, ở gần Trung Tâm Họ Đạo chúng con do một cha phó Xứ Đạo Mỹ Maria Goretti là Linh Mục Nguyễn Minh Hiền làm Tuyên úy. Các cô bác, anh chị em này đều đã mong ước và chấp nhận trong tương lai, khi điều kiện thuận lợi họ sẽ hội nhập thẳng vào giáo xứ địa phương này. Giáo dân Họ Đạo chúng con hoàn toàn tôn trọng quyền tự do của họ. Nhưng họ đã không lo việc phát triển xây đắp cộng đoàn mới, mà lại cam tâm làm công cụ cho Đức Giám Mục

DuMaine, hiệp lực với Ngài để chống phá hai thỉnh nguyện của chúng con, Giáo Dân Họ Đạo. Họ làm như vậy để Tòa Giám Mục ở đây có cơ mà chứng minh với công luận rằng người Việt Công Giáo ở đây chia rẽ.

Một số nữa cũng đã gia nhập vào các giáo xứ địa phương từ 10 năm qua nay cũng đã quay trở lại chống phá Cộng Đoàn chúng con để ủng hộ chính sách đồng hóa của Đức Giám Mục. Nhưng một số ít anh em nữa con kể dưới đây mới thật nguy hiểm vì trong suốt 6 năm trời qua chúng con không bao giờ dám nghi ngờ hay nghĩ xấu cho những người anh em này mặc dù giáo dân chúng con có đủ bằng chứng họ sinh hoạt lẫn lộn trong Họ Đạo chúng con để ném đá dẫu tay, tung thư nặc danh, cốt gây xáo trộn và chia rẽ để mở lối cho Linh Mục Lưu Đình Dương về Họ Đạo để thực hiện chính sách của Đức Giám Mục DuMaine. Nhưng tất cả những người anh em này đều đã hiện nguyên hình.

Con thật lấy làm ngạc nhiên khi đọc trong tờ Tín Hữu số 3 ra ngày 25-10-86 do Hội Đồng Giáo Dân của Linh Mục Lưu Đình Dương ấn hành, qua bài "Giáo dân nghe cuốn băng nhựa Cha Thiệp" có đăng quảng cáo cho bán cuốn băng ấy với giá là 3 Mỹ Kim. Nên gia đình con đã tìm mua cuốn băng ấy để xem có phải là đúng lời Cha phát biểu trong đó hay là các người anh em Tín Hữu ngụy tạo. Nhưng sau khi nghe xong thì đó là sự thật 100%. Chính Cha Giáo Thiệp của con trong suốt hơn một tiếng đồng hồ đã đem chuyện Họ Đạo, những người đại diện chúng con ra phê phán, để làm quà, mua vui, cười cợt cho các anh em bên ấy trong lúc trà dư tửu hậu (Trong cuốn băng nhựa phát ra những tiếng cười thích thú, tiếng chó sủa mỗi khi có người ra vào tư gia và một số âm thanh khác như là chén đĩa, ly tách chạm nhau). Một điều mà một người bình thường có tư cách cũng không làm là đem chuyện bên này nói với bên kia để bêu rếu, cười cợt, huống chi là một Linh Mục.

Con có một vài nhận xét sau khi nghe cuốn băng đó:

— Cha nhận mình là "Sứ Giả" Tòa Thánh nhưng sau này Cha lại phủ nhận chức vụ mình qua bài phỏng vấn của báo Dân Chúa số Giáng Sinh 86.

— Cha nhận mình là người hiểu biết giáo luật hơn 2 ông Thiệp, Bài nhưng không biết Cha có hiểu rõ thật hơn 2 ông ấy hay không? Hay vì một lý do nào đó mà Cha cắt nghĩa sai lạc là đã thành rồi thì không được kháng cáo. Cha còn nhắc nhở

các anh em Tín Hữu là nếu 2 ông ấy có chết, xác cũng không được đưa vào nhà thờ và chúng ta cũng không nên viếng xác các ông ấy (Lời nói của kẻ chân tu!).

Thưa Cha Giáo,

Đức Giám Mục DuMaine, Cha Tổng Quản Sullivan đã xác nhận việc kháng cáo đó là đúng giáo luật. Bằng chứng cụ thể là chính các Ngài đã nhiều lần cho ông Bài, Thiện rước mình Thánh Chúa trong mùa Giáng Sinh 86 vừa qua.

— Cha đã không đếm xỉa gì đến lòng sốt sắng, kính trọng và sự tin tưởng của giáo dân khi họ gọi nhau tới để bày tỏ nỗi lòng, nguyện vọng với Cha.

Thực ra, theo trong băng, Cha cho biết là Cha phải đến bất ngờ theo lời khuyến cáo của Cha Sullivan để xem xét tình hình Trung Tâm. Đồng thời Cha đã có sẵn thành kiến nên Cha nghi ngờ rằng giáo dân Họ Đạo đã được học tập, chuẩn bị để vu khống Đức Cha và Linh Mục Dương. Thưa Cha, theo con biết hôm đó rất nhiều người muốn nói mà không có giờ đủ để nói. Ngay chính con rất tin tưởng vào vai trò của Cha đem lại an bình cho Họ Đạo. Con cũng muốn phát biểu mà vì đông quá nên không đến lần con. Thật đáng tủi cho giáo dân chúng con đã bị Cha đánh giá là đã được học tập rất kỹ nên Cha thấy ai cũng cùng một giọng điệu. Thưa Cha, đó là tâm hồn họ, đó là sự thật và sự thật thì làm sao khác nhau được?

Thưa Cha Giáo,

Những giáo dân này là các nhân chứng sống. Họ sẵn sàng đến mọi nơi, mọi chốn để bày tỏ, chứng minh với bề trên, với công luận sự sai trái của Linh Mục Dương, sự khắt khe, cố chấp lạnh lùng, nói rõ ra là kỳ thị, bất công của Đức Giám Mục DuMaine mà cả địa phận ai cũng nghe, cũng biết thì sao gọi là bịa đặt hay vu khống được? Những nhân chứng này sẵn sàng chịu trách nhiệm trên những lời nói của họ nếu Tòa Thánh cần điều tra hư thật.

Thưa Cha Giáo,

Có phải Cha theo lời Cha Sullivan (trong băng) đến Trung Tâm Họ Đạo bất ngờ với chủ ý là chỉ có một số giáo dân hay biết, để Cha có thể thoải mái tuyên bố rằng số giáo dân tranh đấu chỉ là thiểu số như Tòa Giám Mục hằng tuyên bố trước đây? Nhưng sự thật đã trái ngược lại!!!

Thưa Cha Giáo,

Nếu Cha công khai cho chúng con một buổi gặp gỡ thì chắc chắn có hàng ngàn người đến dự và hàng trăm người muốn thưa chuyện cùng Cha.

Thưa Cha Giáo,

Con buồn quá, chán nản quá; Chính lời Cha Giáo Thiệp đây sao? Còn đâu uy tín của một Cha Bề Trên! Còn đâu tư cách của một vị sứ giả! Cha có thể “Ngồi lê đôi mách”, kể lể dài dòng, nói xấu giáo dân để anh em Tín Hữu thâu băng bán lấy tiền dễ dàng như thế hay sao? Mía mai quá, chua xót quá khi sự thật về Cha lại như thế. Trái ngược với những bài bình giảng thế nào là tâm hồn cao thượng mà con đã được nghe, được học trong trường Dòng Đồng Công ngày xưa.

Thưa Cha Giáo kính mến,

Nhưng con vẫn nhẫn nại chờ Cha, con nghĩ chắc có sự hiểu lầm hay xếp đặt nào đó mà Cha thì vô tình nên để bị thâu băng. Con chờ Cha sẽ lên tiếng, sẽ làm một điều gì để làm sáng tỏ vấn đề này hơn. Năm tháng trời đã trôi qua con không thấy Cha có thái độ nào, có lời minh xác nào để đánh tan những nghi vấn nên chúng con buộc lòng phải hiểu là Cha đồng ý cho họ thu băng bán kiếm lời, Cha cũng không cải chính những lời nói trong băng, điều này buộc con phải kết luận là Cha không nắm vững về giáo luật. Vì chính Cha Tổng Quản và Đức Giám Mục đã xác nhận việc kháng cáo lên hội thánh là đúng và các Ngài vẫn tiếp tục cho hai ông Thiện, Bài rước Mình Thánh mỗi tuần.

Vì thế, con không thể chờ đợi thêm được nữa, nên con đã gửi “Giáo dân nghe cuốn băng nhựa Cha Thiệp” này kèm với tờ Tín Hữu quảng cáo về cuốn băng này đến hai Cha Nguyễn Quang Hiền và Nguyễn An Ninh để các Ngài hiểu rõ, đồng thời minh oan cho giáo dân Họ Đạo chúng con. Tiện đây con cũng xin quý Cha, quý tu sĩ nào muốn nhận cuốn băng nhựa và tờ Tín Hữu này thì xin liên lạc với con qua địa chỉ báo Chính Nghĩa, không tốn phí gì cả. Con xin tình nguyện gửi quảng cáo không công cho Linh Mục Dương và anh em Tín Hữu lần này. Và mỗi lần con gửi cho vị nào thì con lại thông báo đến Cha Giáo của con để Cha tùy nghi liên hệ và giải thích cùng các vị ấy.

Thưa Cha Giáo của con,

Đã mười mấy ngày qua, giáo dân Họ Đạo chúng con đang lên cơn sốt cao độ vì quyết định độc ác của Đức Giám Mục DuMaine đã quyết định nhờ pháp luật trục xuất giáo dân ra khỏi Họ Đạo, nơi mà chúng con đã cố gắng tạo dựng không những bằng tiền bạc, sức lực và cả tâm trí nữa, thì nay có lẽ chẳng mấy chốc sẽ thành mây khói. Cái ngày đau thương ấy có lẽ sẽ phải xảy đến, và con không biết hậu quả sẽ ra sao. Nhưng con thấy có sự trùng hợp đáng chú ý. Con được biết phiên tòa đầu tiên sẽ là ngày 3-4-87, con chợt nhớ lại 30-4-75 năm nào, những ngày quê hương Việt Nam lên cơn sốt, Sài Gòn hấp hối có thể nào lại tái diễn tại Họ Đạo chúng con tại thung lũng hoa vàng hiền hòa này nữa hay sao?

Thưa Cha Giáo,

Con là một người lính quân lực VNCH, con không thể quên được những bạn bè con là những người đã cùng học dưới mái trường Đồng Công đã nêu gương sáng hy sinh, và đã ra đi vĩnh viễn cho đất Mẹ; Những người trai anh dũng kiêu hùng như trong bài ca hiệu đoàn con nói ở đầu thư. Một Trần Thế Vinh thuộc liên đội Tây Sơn, một phi công anh hùng đã gầy cánh trên bầu trời hỏa tuyến khi ngăn chặn làn sóng chiến xa của Bắc quân. Một Nguyễn Ngọc Hòa thuộc liên đội Bạch Đằng, người lính thuộc đặc khu Rừng Sát, đã tiến lên mở đường máu và hy sinh chết thay cho thuộc cấp, cho

đồng đội rút lui an toàn khi đoàn quân lọt ổ phục kích của Bắc quân trong Rừng Sát. Một Lê Xuân Trường liên đội Ngô Đình Diệm (cùng liên đội con), người lính biệt kích dù đã sống và đã chết cho An Lộc, và còn nhiều nữa, đã hy sinh hay còn đang trong các trại cải tạo, lưu đày...

Con còn nhớ ngày ấy, ngày 30-4 ở trong bộ Hải Quân của đơn vị con, các cấp chỉ huy đã theo tàu bỏ trốn đi hết trong đêm khuya. Và trong giờ đó cũng là giờ hoàng đạo của những người anh em bấy lâu nay bí mật trong bóng tối đã xuất đầu lộ diện, họ là những anh Tá, anh Úy làm việc cho bên kia, đã bán đứng đồng đội mình bấy lâu, thì nay xuất hiện ra vẻ vênh vác, tự đắc, bợ đỡ "Cách Mạng". Thật đau buồn tủi nhục ê chề.

Kính thưa Cha Giáo của con,

Thư của con viết cũng đã quá dài. Bấy lâu nay con mang nhiều ẩn ức, bấy lâu nay con ít có dịp cầm bút, bấy lâu nay con nhẫn nhục chờ một giải pháp an bình, bấy lâu nay con tin tưởng vào thần tượng, đã từng dạy dỗ con, nay hoàn toàn sụp đổ. Thành ra con viết bức thư này mà ý tưởng xô bồ, con không kịp sắp xếp cho gọn và rõ hơn, xin Cha Giáo hiểu cho con. Con cầu xin Thiên Chúa toàn năng soi sáng và Mẹ Maria Đồng Công Cứu Chuộc đem lại ơn an bình cho Cha.

Nay kính,

Nguyễn Việt Anh

Santa Clara

TIẾNG KÊU CẦU

— — — — —
VÕ MY AN TRINH

*Có nhiều lúc gió kêu thê thiết quá,
Như gió đau một nỗi khổ vô hình,
Như bao điều ảo não của nhân sinh,
Đã in vết ở nơi hồn của gió.*

Xuân Diệu

Chúng tôi, vì cộng sản bạo tàn đã phải bỏ hết sự nghiệp từ Bắc đi vào Nam. Vừa tạo dựng cơ nghiệp trở lại, thì lại bị Cộng sản vô thần xâm chiếm miền Nam. Chúng tôi liều thân vượt trùng dương tìm đến mảnh đất tự do này để sinh sống. Trong chuyến đi gian nan, khổ cực tìm sự sống trong cái chết, đã biết bao nhiêu thân nhân của chúng tôi phải bỏ mình trong biển sâu, và số còn lại cũng không gặp may, nào là hải tặc cướp bóc và hãm hiếp, nào là chết khát trên biển cả, rừng sâu. Chính chúng tôi phải nhìn trong đau khổ, ức nghẹn khi thân nhân chúng tôi bị cưỡng hiếp. Chúng tôi vì sự tự do nên đã bỏ tất cả những gì chúng tôi có, kể cả tính mạng mình để đi tìm hai chữ Tự Do. Mặc dù sống trên đất tự do này, hằng ngày chúng tôi luôn luôn thương nhớ về quê hương và cầu nguyện cho những người thân yêu, đồng bào của chúng tôi để Thiên Chúa đoái thương giúp họ ra khỏi sự kềm kẹp của một chế độ hà khắc.

Trong nỗi đau buồn và bơ vơ, chúng tôi, những người Công giáo tại San Jose dưới sự hướng dẫn của cha Giuse Nguyễn Văn Tịnh, họp lại gom góp tiền, kể ít người nhiều, người đi hát ót, kẻ đi hái dâu để dành dụm tiền. Đức Tổng Giám Mục John Quinn có hứa khi mua được một cơ sở Ngài sẽ cho phép lập một nhà thờ VN. Vì lời khuyến khích ấy, chúng tôi đã tận tâm cố gắng tậu được cơ sở Họ Đạo tại đường Singleton, mua với giá \$340,000. Chúng tôi đã góp lại trả trước \$75,000. Số tiền còn thiếu, Tòa Giám Mục San Jose cho chúng tôi vay với lãi suất 5.5% và phải trả cả vốn lẫn lãi trong

vòng 12 năm. Chúng tôi đã cố gắng trả được 4 năm. Khi cha Tịnh bị đổi đi, trong quỹ cộng đồng chúng tôi còn \$65,000 và đã bàn giao lại cho Tòa Giám Mục.

Vì lòng tôn kính với Giáo Hội và tin tưởng vào đáng đại diện Hội Thánh, nên khi mua cơ sở Họ Đạo, chúng tôi đã nhờ địa phận San Jose đứng tên. Bây giờ Tòa Giám Mục nói cơ sở này đứng tên Tòa Giám Mục nên Đức Cha có quyền trục xuất giáo dân. Như thế, Đức Cha đã phạm lỗi Đức Công Bằng của Hội Thánh. Từ khi tậu được cơ sở này, chúng tôi đã bầu lên một ban chấp hành để quản trị và điều hành, trước là thờ phượng Thiên Chúa theo phong tục tập quán của chúng tôi, sau đó là việc giáo dục con cháu chúng tôi về giáo lý công giáo và văn hóa VN, để chúng có thể tránh xa những đam mê sa đọa mà lo làm đẹp lòng Chúa và đóng góp xây dựng chung cho xã hội hiện tại. Vì là người Công giáo, chúng tôi tin Giáo hội là Công bằng và Bác ái, mà bây giờ chúng tôi đã bị đánh lừa. Khi mới đến mảnh đất này, với ngôn ngữ bất đồng và không hiểu luật pháp Hoa Kỳ nên Đức Cha DuMaine đã kỳ thị, áp bức và tước đoạt tài sản của chúng tôi.

Trong cảnh khốn cùng này, chúng tôi kêu gọi chính phủ Hoa Kỳ, Thượng nghị viện, Hạ nghị viện và các cơ quan dân cử, Đức Thánh Cha, Các Hồng Y, Giám Mục, hàng Tu sĩ nam nữ và tất cả các đồng bào VN tại hải ngoại, xin cứu giúp chúng tôi bảo tồn cơ sở tại đường Singleton, nơi mà chúng tôi đã tạo nên bằng tâm lực, mồ hôi, nước mắt của chúng tôi. Chúng tôi không cầu mong gì hơn là có một ngôi nhà thờ VN để chúng tôi cầu nguyện hầu làm sáng danh Thiên Chúa.

*Ấy nỗi buồn cầu xé của ngày qua,
Hay lời than rên rĩ của đêm xa,
Ấy là tiếng những âm binh tan tác,
Hay là giọng những vong hồn lưu lạc?*

Xuân Việt

GIỚI TRUYỀN THÔNG BẮC CALI ĂN TÂN NIÊN

SAN JOSE (ĐP).- Toàn thể giới truyền thông (báo chí, truyền hình) miền Bắc Cali trưa Chủ Nhật mừng 8 tháng 3/87 đã tham dự "Ngày Họp Mặt Truyền Thông Việt Nam Tự Do củ Bắc Cali" tại nhà hàng New Maxim's thành phố San Jose.

Mở đầu ngày họp mặt, nhà thơ nhà báo Quốc-Nam đã nhận danh Ban Tổ Chức gửi lời chào mừng đến tất cả đồng nghiệp. Tiếp theo là phần chào cờ và mặc niệm các chiến sĩ văn hóa đã hy sinh cho chánh nghĩa Tự Do, đặc biệt đối với nhà văn Bình Nguyên Lộc vừa từ trần đêm qua (7/3/87) tại Sacramento. Sau đó ông Nam giới thiệu 2 nhân vật cùng đứng trong Ban Tổ Chức với ông là tiến sĩ Việt-Long và nhà văn Giao Chỉ.

Niên trưởng của giới truyền thông Bắc Cali, ô. Việt Long đã lên tuyên bố lý do buổi họp mặt này không ngoài mục đích tạo sự thông cảm giữa những người làm nghề truyền thông với nhau. Ông ngỏ lời rất vui mừng khi thấy sự đoàn kết của báo giới, truyền hình toàn vùng được tốt đẹp như ngày nay.

Nhà văn Giao chỉ tiếp đó lên giới thiệu từng cơ quan truyền thông hiện diện, gồm 19 tờ báo lớn nhỏ (*Việt Nam Nhật Báo, Linh san Jose, Chuông Việt, Thăng Mỗ, Yêu, Đông Phương News, Trống Đồng, Dân Tộc, Mekong-Tự Nạn, Chính Nghĩa, Diễn Đàn Thanh Niên, Sóng Việt, Ngày Về, Tha Hương, Tuổi Hạc, Truyền Thông, Nhân Văn, Đức Tin, Đẹp*); 3 chương trình Tivi (*Truyền Hình VN 48, VN Tự Do, Trùng Dương Program*); và 2 bản tin (*Đông Phương, Tin Biển*).

Ông Giao Chỉ dịp này cũng giới thiệu 2 nhân vật đặc biệt của chế độ Đệ II Cộng Hòa là cựu Dân Biểu Trần văn Ân (đại diện VN Nhật Báo) và Cựu

Trung Tá Lê Trung Hiền (đại diện tuần báo Linh SJ). Cả hai đều nguyên là phát ngôn nhân quân sự VNCH.

Trước khi nhập tiệc thân mật, tất cả anh chị em báo chí truyền hình hiện diện đã chụp chung mấy bức hình lưu niệm, mà một vài nhà báo cho rằng "đó là một bức hình lịch sử của sự kết hợp ngành truyền thông tự nạn"

Trong bữa tiệc tại New Maxim's, Ban Tổ chức đã hướng dẫn cử tọa bầu phiếu kín cho 3 sự việc và 3 nhân vật nổi bật nhất (không đặt vấn đề tốt hay xấu) trong năm vừa qua tại Bắc Cali. Kết quả 3 nhân vật của năm 1986 đứng đầu là tiến sĩ Trần An bài (Chủ tịch Ủy Ban Bảo Vệ Công Lý & Hòa Bình của Công Giáo VN), kế tiếp là Giám mục Du Maine của giáo phận San Jose và cụ Trần Hữu Phúc (Chủ tịch Hội Người Việt cao Niên vùng vịnh Cựu Kim Sơn); 3 sự việc được giới truyền thông bầu là vụ Công Giáo VN tranh đấu, chiến dịch cứu đồng bào vượt biển và hội chợ Tết Bình Dân.

Cuối cùng, trong phần phát biểu ý kiến, ô. Lê Trung Hiền đã đề nghị lãng báo Bắc Cali thành lập Câu Lạc Bộ Báo Chí để có nơi cho giới truyền thông sinh hoạt, sẽ gia tăng sự cảm thông và giảm thiểu các ngộ nhận giữa làng báo với nhau. Tiếp theo, một số người cầm bút đã lên tiếng kêu gọi làng báo VN nêu cao tình đoàn kết trong nỗ lực chống Cộng và truyền thông đại chúng.

Buổi họp mặt truyền thông ghi trên chấm dứt vào hồi 5 giờ chiều cùng ngày.

Trích Báo THĂNG MỖ, số' 256

VẤN ĐỀ BIẾN CỐ TÔN GIÁO TẠI SAN JOSE TRONG CHUYỂN ĐI LA MÃ CỦA ĐỨC GM DUMAINE

SAN JOSE (KA) - Đức Giám Mục DuMaine đã bắt đầu rời San Jose vào ngày thứ Bảy 14-3-87 sang La Mã để tham dự cuộc họp của Ủy Ban Truyền Thông nhưng đặc biệt hơn cả là Ngài sẽ trình diện với các Bộ Ngoại Giao, Tư Pháp và Nội Vụ thuộc Tòa Thánh để tường trình những diễn tiến của cuộc vận động đấu tranh của nhóm giáo dân Việt Nam tại San Jose cũng như những phương cách giải quyết mà Tòa Giám Mục San Jose đã hành xử trong biến động tôn giáo này.

Đức Giám Mục DuMaine cũng sẽ trình diện Đức Giáo Hoàng John Paul II. Theo sự ghi nhận của những giới chức thân cận Tòa Thánh, Đức Giáo Hoàng đã tỏ ra lo ngại rõ rệt khi những khó khăn của biến cố tôn giáo tại San Jose đã không được giải quyết tốt đẹp.

Đặc biệt tại Âu Châu, hệ thống Truyền Hình Pháp quốc đã quay lại quang cảnh với Cảnh sát và chó săn vào Nhà Thờ trong nghi lễ tấn phong Linh Mục Lưu Đình Dương vào ngày 16-8-1986 làm một đề tài châm chọc Giáo Hội Công Giáo tại Mỹ.

Hệ thống Truyền Hình Pháp quốc, Âu Châu đã gọi biến cố tôn giáo tại

San Jose là biến cố lớn hàng thứ hai sau biến cố 87 Tổng Giám Mục, Giám Mục Hoa Kỳ đòi xét lại quyền bính của Giáo Hội La Mã.

Trong khi đó, sáng ngày thứ hai 16-3-87 cộng đồng Công Giáo Việt Nam với 31 thành viên gồm có các Trưởng và Phó Khu, Hội trưởng các Hội đoàn, Chủ tịch Ủy ban đã gửi một văn thư hòa tước đệ trình Đức Giáo Hoàng với nội dung như sau :

“Chúng con đã đi nhặt từng tờ báo cũ, từng vỏ lon nước ngọt, chúng con đã đi hái ớt trong con nóng nực oi á để kiếm từng đồng xu nhỏ và gom góp tiền bạc để mua được một thanh đường xinh xắn từ 4 năm nay. Chúng con yêu mến thanh đường này vì đây là hình ảnh thương nhớ ngàn đời

của Giáo Hội Mẹ Việt Nam đang bị cộng sản bách hại. Chúng con đã khẩn nài Đức Giám Mục ban cấp Giáo Xứ Thể Nhân cho chúng con để hàng ngày chúng con được đến đây cầu nguyện bằng tiếng mẹ đẻ chúng con”.

Bức thư viết tiếp :

“Cũng vì đòi hỏi một quyền lợi đã được Giáo Hội ban cấp mà mối liên hệ giữa Đức Cha và cộng đồng chúng con càng ngày càng trở nên căng thẳng và mới đây, ngài lại tự ý dứt tình với chúng con, kiện chúng con trước Tòa phản đối để đuổi chúng con ra khỏi nhà thờ Họ Đạo”.

Cuối thư, cộng đồng Công Giáo đã thỉnh cầu như sau :

“Cộng đồng Công Giáo Việt Nam chúng con thỉnh cầu Đức Thánh Cha cho mở cuộc điều tra sâu rộng và khẩn cấp để giáo dân chúng con có dịp kính trình nỗi oan ức, đau buồn và nguyện vọng của chúng con”.

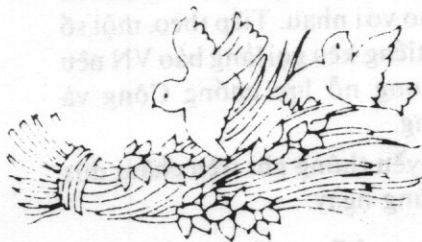
Được biết Đức Giám Mục DuMaine sẽ rời La Mã vào chiều thứ ba 24-7 và sẽ có mặt tại San Jose vào ngày thứ tư 25-7-87 (KA).

BIẾN CỐ CÔNG GIÁO TẠI SAN JOSE TRÊN TRUYỀN HÌNH VIỆT NAM TỰ DO

• Sẽ được phát hình lúc 5 giờ chiều 28-3-1987

Trích VIỆT NAM NHẬT BÁO

SAN JOSE (VNNB) - Một thông cáo của chương trình truyền hình Việt Nam tự do phổ biến với báo chí cho biết : chương trình này sẽ được phát hình trở lại vào thứ bảy ngày 28 tháng 3-1987 vào lúc 5 giờ chiều trên băng tần số 48 KSTS.

Đặc biệt, trong buổi phát hình này chương trình sẽ trình bày đầy đủ hình ảnh và phần bình luận về biến cố công giáo tại San Jose trong thời gian vừa qua.

Ngoài ra, bản thông cáo con cho biết chương trình này hiện vẫn đang được tiếp tục phát hình vào mỗi tối thứ tư từ 7 giờ đến 7:30 trên băng tần 2-B của hệ thống Gill Cable.

Việt Nam Nhật Báo xin trân trọng giới thiệu chương trình truyền hình Việt Nam tự do đến quý vị độc giả và cầu chúc chương trình mỗi ngày mỗi tiến bộ để phục vụ đồng bào và cộng đồng.

TIN ĐỒN THỰC

- Giáo dân đồn rằng ở đời ít ai học được chữ ngờ, đến như cha già Tịnh đầu bạc lốm đốm, tính tình rất cẩn thận, ăn nói thật là ý tứ mà vẫn bị sao quả tạ DuMaine nện xuống đến độ thân bại danh liệt.

- Giáo dân đồn rằng cha Tịnh ngồi bứt râu, nghĩ mãi không ra, xét mình không thấy đã làm gì mà sao Bê Trên cố tình hắt hủi, đi mình ra mặt, ghét luôn cả giáo dân đồng hương của mình. Một hôm cha Tịnh nằm mơ, thấy lại thời kỳ vàng son, vừa được Hội đồng Giám Mục Hoa Kỳ quý mến lại có Đức Tổng San Francisco đỡ đầu nên cái gì cũng muốn trình thẳng Đức Tổng.

- Giáo dân đồn rằng một hôm cha Tịnh mang hồ sơ cộng đồng lên Tòa ^{trên} giám mục muốn vào yết kiến Đức Tổng nhưng chẳng may ngài có việc cần phải đi nên thất hẹn. Giám mục phụ tá DuMaine thấy vậy mới đến gần hỏi thăm và đề nghị: “Cha có thể đưa hồ sơ cho tôi, Đức Tổng về tôi trình lại” – “Đạ thưa thôi, cảm ơn Đức Cha, để con mang về”. Câu trả lời này làm Giám mục phụ tá giận tím gan và không ngờ ngài lại trở thành Giám Mục San Jose, cấp chỉ huy trực tiếp của cha Tịnh.

- Giáo dân đồn rằng theo khoa tướng số, Giám mục DuMaine là một người rất thông minh, con một trong gia đình phú quý nên được nuông chiều rất mực, muốn gì được nấy, hay có định kiến và thích đường hướng độc tài. Khổ cho giáo dân là Ngài chưa bao giờ có kinh nghiệm là cha phó hay cha xứ, mà chỉ biết đi học, làm giám đốc học chánh cho Tổng Giáo phận San Francisco, rồi lên chức Giám mục. Ngài đã có lần tuyên bố với các Linh mục, đường lối tôi là như vậy, ai không thích hay phản đối thì hãy ra khỏi giáo phận. Ngài có bằng tiến sĩ về truyền thông, nhưng San Francisco Chronicle lại nhận xét rằng ngài không thích truyền thông mà chỉ muốn tuyệt thông. Việc ngài quyết định tuyệt thông với đại diện giáo dân là điều dễ hiểu. Ngài không biết lắng nghe và ngài cũng biết rằng đại diện giáo dân cũng sẽ không chịu vâng lời tối mật. Như vậy gặp nhau để làm gì?

- Giáo dân đồn rằng trong cuộc họp ngày 5 tháng 3 năm 1987, Ngài đã không ngần ngại gieo tiếng oan nói rằng ông Thiện là chướng ngại vật chớ không phải là nhịp cầu thông cảm giữa Giám mục và giáo dân, vì vậy ngài đơn phương quyết định không nên gặp ông Thiện nữa. Một bà lão miền quê buột miệng hát lời vu vơ: “Ấu, ơ ví dầu tình bậu muốn thôi, bậu gieo tiếng dữ cho rồi, bậu ra...”.

- Giáo dân đồn rằng dân chúng nghe vậy mừng lắm, lập tức gọi điện thoại tới tấp lên Tòa Giám Mục, muốn nói chuyện thẳng với chủ chiên nhưng lại đụng phải chướng ngại vật bê tông cốt sắt, không cách nào liên lạc với Đức Giám mục được. Anh Vũ Huynh Trưởng nổi nóng, quát trong điện thoại:

— Các người là ai, tại sao không cho tôi được nói chuyện với Đức Cha vì Ngài ước muốn nói chuyện trực tiếp với giáo dân mà.

— Ông có thể nói với tôi và tôi sẽ trình lại. Đức Cha bảo thế. Tôi là Tổng quản Sullivan.

— Tôi muốn nói chuyện với Đức Giám Mục cơ! Ông quả là chướng ngại vật giữa giáo dân và Đức Giám Mục. Giữa giáo dân và Đức Chúa Trời.

— Nên ý tứ nghe ông Trưởng, lời của ông đang được ghi âm đấy nhé.

— Tốt lắm, tôi muốn ông mang cho Đức Giám Mục và bàn dân thiên hạ nghe mỗi người một chút. Tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm từng lời của tôi trong ngày phán xét. Còn ông và Đức Cha cũng phải trả lời trước mặt Chúa về những điều sai quấy đối với giáo dân.

- Giáo dân đồn rằng một ông đứng tuổi, khá tiếng Anh, nằm trần trọc không ngủ được vì cảm giận thái độ khinh miệt giáo hữu của Đức cha, ông bèn ngồi dạy lúc nửa đêm, bốc điện thoại gọi Đức Giám Mục DuMaine. Đầu giây bên kia trả lời: “Cha Boyle đây, bây giờ Đức Cha đang họp, ông cứ nói với tôi, tôi sẽ trình lại” – “Tôi đâu có gì để nói với cha, tôi muốn gặp thẳng Đức Giám Mục vì Ngài đã từ chối không liên lạc với Đại diện chúng tôi. Tôi làm sao tin cha được? Giờ này mà Đức Giám Mục còn họp à? Nói xong ông cúp máy.

GIÁO DÂN QUẬN CAM LÊN TIẾNG

Santa Ana, 3/12/87

Kính gửi:

Quý vị trong Cộng Đồng Giáo Dân San Jose

Thật mát ruột khi nhận được các số báo Chính Nghĩa.

Chính Nghĩa có khác! Là nơi quy tụ thượng đẳng những tư tưởng minh triết về mọi khía cạnh.

Tôn Giáo: Đầy lòng tin mạnh nơi Chúa và Mẹ. Có lòng khâm phục, trung thành với Hội Thánh Công Giáo.

Xã Hội: Đầy tinh thần ái quốc, hưng Việt.

Văn Hóa: Tuân tữ tuyện vời văn, lễ.

Nghệ Thuật: Thiện hảo, kỹ thuật, văn minh.

Chớ gì anh em chúng tôi vùng Orange có ở gần San Jose để chia sẻ thông phần thì vui biết mấy.

Mặc dù có vài vị lãnh đạo của chúng tôi có tư tưởng lộn xộn nhưng xin anh em cũng thông cảm bỏ qua.

Xin đính kèm tờ Hiệp Thông ngày 1-3-87 có xúc phạm tới anh em. Xin Chính Nghĩa ra tay dạy cho họ một bài học.

Nhớ nhau trong lời kinh sớm tối.

Kính thư,

Nguyễn Dung

Orange, ngày 10 tháng 3 năm 1987

Kính thưa Quý vị,

Chúng tôi, một nhóm giáo dân tại Orange County, hân-hạnh kính gửi như sau:

Từ nhiều tháng nay, chúng tôi được theo dõi cuộc tranh-đấu vì chính-nghĩa, công-bình và chân-lý, mà quý-vị đang đấu-tranh một cách gay go, kiên-trì, bất phân thắng bại. Vì lẽ đó, xin tặng gửi bức thư này để chia sẻ, thông-cảm, mẫn phục và khích-lệ quý vị.

Chúng tôi nhận thấy quý vị đã tốn công, tốn của, mất thì-giờ, mất sự bình-an tâm-hồn, cho cuộc tranh-đấu cam go về tinh-thần và lý-trí, để bênh-vực quyền lợi thiêng liêng phần linh-hồn của đa số giáo-dân, lương-thiện, trong hiện-tại, tương-lai và lâu dài, đang bị chà đạp một cách bất công!

Hành động của quý-vị rất đúng theo tinh thần Phúc Âm và Đạo Công-giáo, coi như một cuộc "thánh chiến", là việc anh-hùng, hy-sinh để bênh vực quyền-lợi và danh-dự cho giáo-dân tị-nạn, làm

rạng danh cho Giáo-hội VN hải-ngoại và rạng-rỡ cho Quê-hương Dân-tộc.

Việc làm của quý-vị nêu gương sáng cho các dân tộc thiểu-số khác được thấy mà noi theo, cho những kẻ mù-quáng, cuồng-tín, a-dua, chạy theo quyền-lợi, bán danh-dự và linh hồn, chạy theo kẻ có quyền-lực (phù thịnh) đó là những hành-động tầm-thường, thiếu đoàn-kết, theo tinh-thần mất gốc, vong quốc và vong bản...

Cho biết, bất cứ ở đâu, đời nào, thế hệ nào đều không thiếu hạng người phản dân, phản nước, chiên ghẻ, gia nô để củng cố địa vị và hư danh, thứ rẻ tiền. Rất tiếc, đâu phải toàn thành-phần vô học cả đâu, song có nhiều trí thức khoa bảng, lãnh đạo tinh thần. Phải chăng đó là con Rồng cháu Tiên, có 4.000 năm Văn hiến, ở cái xứ văn-minh đã học được cái gì trên chục năm qua? Chúa ôi, đó là anh em con đó!!!

Chúng tôi sẵn sàng chia sẻ cùng quý vị, quý vị không cô-đơn đâu? Tôi nghĩ không những tại Orange County mà thôi, song cả Cali, cả 50 tiểu bang nước Mỹ, và cả VN hải ngoại, cùng cả Tòa Thánh, luôn cả dân Mỹ, có cả LM, Tu-sĩ, Giám mục và nghe có cả Hồng-Y cũng thông cảm và cầu nguyện cho chúng ta nữa. Tạ ơn Chúa.

Công việc càng khó khăn bao nhiêu, thì sự thành công, kết quả càng rực rỡ và tốt đẹp bấy nhiêu, xin quý-vị cố gắng và hy vọng. Vinh-dự và tương-lai tốt đẹp đang chờ ta, vì sự công bằng và lẽ phải sẽ thắng. Chúng ta có một thứ khí giới mạnh là sự hy sinh và cầu nguyện. Chúng tôi mong ngày chiến thắng mau đến, để cho danh Chúa được sáng, việc làm của quý vị được thành công, và để cho kẻ mù quáng được sáng mắt, bỏ tánh ngây thơ, nhẹ dạ, a dua, phù thịnh và nhứt là "tham và sân si".

Trước khi dứt lời, nguyện xin Thiên Chúa Toàn-năng sớm đem lại sự vinh quang chiến thắng cho quý vị, vì đã dài ngày khó nhọc. Tuy nhiên, thưa quý vị... chúng ta nên hết sức dè dặt, chớ quá vì lẽ nóng nảy của một vài cá nhân, mà có những lời trách móc nặng nề đối với bề trên, làm có cho kẻ bất mãn thổi phồng, chụp mũ CS, để dễ tuyên truyền, chống đối, làm mình mất thế đứng, mất cảm tình, đối với dư luận quần chúng xa gần.

Kính chào quyết thành công cho Thiên Chúa.

Một Đại-diện giáo dân.

Nguyễn Thế Hùng

NƯỚC MẮT VONG BẢN

LUƠNG SĨ HIỆP

(tiếp theo)

Lời minh xác quan trọng của Tòa Soạn: Thế theo ý kiến của độc giả Chính Nghĩa, chúng tôi xin phép Đông Phương News để được đăng lại loạt bài của tác giả Lương Sĩ Hiệp trả lời những quan điểm vong bản của báo Dân Chúa. Cuộc tranh đấu của giáo dân San Jose mang nhiều ý nghĩa cao cả. Nhưng nếu chỉ nghe tin đồn đại, người ngoại cuộc rất dễ phán đoán sai lầm. Người viết báo, và nhất là tờ báo do hàng Linh Mục chủ trương, không thể rơi vào cái khuyết điểm sơ đẳng là loan tin, phê bình mà không kiểm chứng. Sau khi cho đăng bài xuyên tạc cuộc tranh đấu của giáo dân, rồi một viên chức cao cấp của tòa báo Dân Chúa mới đến San Jose tìm hiểu vấn đề. Khi gặp giáo dân, vị đó chỉ biết xoa tay phân bua: "Tôi chưa được đọc bài đó, để khi về, tôi sẽ bàn lại với anh em." Chúng tôi không chấp nhận lối làm báo tặc trách đó và vì thế chúng tôi không muốn trực tiếp đối thoại với Dân Chúa. Nhưng Dân Chúa đã đi thêm một bước là đăng những thông cáo của Tòa Giám Mục tại đây trong số báo Giáng Sinh để cứu vớt cho hành vi vô tích sự của LM Nguyễn Đức

Thiệp và uy tín của Dòng Đồng Công. Cái trớ trêu của những kẻ bênh vực và nịnh bợ Tòa Giám Mục San Jose là tiếp tục gán cho LM Thiệp chức "Sứ giả" để làm tăng giá trị cho bản phúc trình. Trong khi thực sự LM Thiệp hoàn toàn phủ nhận và không dám nhận chức "Sứ giả" đó nữa. Vì cái gian ý này của Dân Chúa, độc giả Chính Nghĩa đã yêu cầu đăng quan điểm của Đông Phương News, một tờ báo không phải Công giáo nhưng đã biết nhìn đúng vấn đề mà chẳng lẽ ra một tờ báo Công giáo phải nêu gương sáng về sự thật. Tuy nhiên đăng lại bài "Nước Mắt Vong Bản" không có nghĩa là chúng tôi hoàn toàn đồng ý với hết mọi quan điểm và lập luận của tác giả Lương Sĩ Hiệp. Có một vài chỗ tác giả nói hơi mạnh có thể gây hiểu lầm trong hàng ngũ linh mục trong phần đầu đăng trong Chính Nghĩa số 28. Chúng tôi đã xin phép tác giả để cắt xén vài chỗ quá mạnh trong các bài trích dẫn về sau. Mong độc giả thông cảm và tha thứ cho những khuyết điểm khó tránh được của chúng tôi trong bài trước. Đa tạ.

(Tiếp theo Chính Nghĩa số 31).

*Ôi ngờ ngác một lũ người Vong Bản
Mất tình thân từ những thuở xa xưa.*

(Đinh Hùng)

Cho nên, Vong Bản khờ, khờ vì trước khi ra quân chửi kẻ khác thì hãy sờ gáy mình xem mình ra sao đã. Kiểm soát lại luận chứng tài liệu đầy đủ rồi hãy nhập cuộc. Cái thứ khờ ấy, trong quân đội thường gọi là nhảy dù không mang dù. Cái ngu ấy được chống đỡ bằng tên tuổi các linh mục khác để lòn thiên hạ, rồi bịp thiên hạ luôn rằng tôi đúng, tôi đúng. Đúng với cái nhãn hiệu Vong Bản, không

đúng trong tài liệu, luật lệ. Cái ngu ấy cũng phát xuất từ những giả thiết ngây ngô rằng Giám Mục là đúng, Giáo dân bề dưới là sai. Sao Vong Bản chẳng nghĩ thêm là Giáo Hoàng ra lệnh, Giám Mục chống đối thì giáo dân lựa chọn ai?

Thế vậy, Vong Bản đàn mà đi hát mướn và hát không xong. Đi ca mà giọng không lên được cao, nhưng vẫn dài cổ ra như cổ rùa:

*"Họ luôn luôn bám víu vào những danh từ
"đường lối dân chủ, tôn trọng luật pháp" để xách
động toàn nhóm chống lại những nghị quyết thuộc
phạm vi tôn giáo. Và do đó, đã tranh đấu theo
cung cách của những đoàn nhóm thế tục". (Dòng
74-78).*

Lại ngu nữa rồi, Vong Bản! Càng đọc càng thấy bạn ngu. Xã hội nào, tổ chức nào cũng có lề luật. Bạn mở một công ty, thì bạn cũng phải có điều lệ, nội quy điều hành. Giáo hội là một tổ chức vừa trần thế, vừa thiêng liêng. Trần thế theo nghĩa bắt buộc phần nào tổ chức của xã hội đương thời. Thiêng liêng vì mục đích của Giáo Hội không nhằm vào đối tượng hiện tại mà là vĩnh cửu. Sao bạn dám chỉ trích chúng tôi “tôn trọng luật pháp”. Vong Bản có tôn trọng luật pháp không? Vậy Vong Bản cóc cần luật pháp à, vất các bộ luật đạo đời xuống dòng sông Mississippi rồi đi chửi loạn xạ đấy phải chăng? Ngon nhỉ, Bạn không tôn trọng luật pháp thì bạn biết khi khô gì giáo luật để mà miệt thị Cộng đồng San Jose không biết luật. Nếu cộng đồng San Jose không biết luật, mà có tinh thần tôn trọng luật pháp thì chẳng là điều đáng khen sao. Còn Vong Bản được học luật pháp để biết và giúp cho người khác tôn trọng luật pháp thì Vong Bản đã không tôn trọng luật pháp. Biết mà không giữ, tội chẳng gấp trăm ngàn lần hay sao? Vong Bản thật tuyệt vời, thật vô địch, đã ngang nhiên khuyến khích kẻ khác đừng tôn trọng luật pháp, vì tôn trọng luật pháp là xúc phạm đến các Đấng Bề Trên. Vong Bản nói cũng phải vừa vừa thôi chứ.

Giáo Hội không theo “đường lối dân chủ” thì theo đường lối gì? Vong Bản xin vui lòng mở Kinh Thánh đọc 2 câu này thôi:

— *Phê-rô, con là Đá, Trên đá này, ta xây Hội Thánh của Ta*” (Mathêu 16, 18).

— *Anh em không còn là người xa lạ, là khách ngụ cư, mà là những người đồng hương với các Thánh và là người nhà của Thiên Chúa, được xây lên trên nền móng là các tông đồ và tiên tri mà Đỉnh góc là chính Đức Kitô Giêsu*”. (Ephêsô 2, 20)

Và Vong Bản cho dù có bận rộn thì làm ơn ghi nhận theo một câu vắn này thôi của Cộng Đồng Vatican II:

— *Chúa Giêsu, sau khi cầu nguyện lâu giờ cùng Chúa Cha, đã gọi đến với mình những kẻ người muốn và thiết lập mười hai vị để chung sống với người, cùng sai họ đi rao giảng nước Thiên Chúa; Người tổ chức cho các Tông đồ này theo hình thức một cộng đoàn, nghĩa là một nhóm không thay đổi; Ngài chọn Phêrô, một người trong số họ, làm đầu cộng đoàn ấy*”. (Hiến Chế Hội Thánh số 19).

Tinh thần dân chủ được thể hiện trong việc bầu cử Giáo Hoàng, trong việc lựa chọn Giám Mục, trong việc tuyển chọn Linh Mục. Vong Bản biết lựa chọn Giáo Hoàng sao không? Đó là các Hồng Y họp bầu một vị được tín nhiệm nhất nhận trọng

trách này. Có ai bắt buộc một Hồng Y phải bầu cho vị mà Ngài chẳng muốn chẳng? Dưới hình thức bầu dân chủ ấy mà một Hồng Y được chọn giữa cộng đoàn làm thành lãnh đạo và từ giây phút ấy, Ngài được trọn quyền cai quản Hội Thánh. Rồi với quyền ấy, Ngài cai quản theo như Mạc Khải đã được Chúa ban, theo như các luật lệ, tập tục, hiến pháp hiệp ước, tổ chức đã sẵn có. Và muốn chấm dứt những điều đang có, Đức Giáo Hoàng còn phải tùy thuộc bao nhiêu hình thức liên hệ nữa.

Vong Bản biết lựa chọn Giám Mục sao không? Các Giám Mục hàng năm phúc trình những Linh Mục uy tuyển về đạo đức, học vấn, cai quản; tất cả những học hỏi này được chuyển về Thánh Bộ Giám Mục. Thánh Bộ này có nhiều Hồng Y cố vấn đọc các hồ sơ được đệ trình và các vị bỏ phiếu một cách công tâm. Đây cũng là tinh thần dân chủ mà. Rồi Đức Giáo Hoàng phê chuẩn.

Trong lễ phong chức, Giám Mục trước khi phong chức Linh Mục, đã hỏi tất cả các cộng đoàn: ai biết đương sự này có gì bất xứng thì nhân danh Thiên Chúa hãy lên tiếng. Đó là cách hỏi ý và góp ý theo tinh thần dân chủ, đó là thể cách mà toàn thể cộng đoàn gián tiếp công nhận đương sự đủ tư cách khả năng phục vụ Dân Chúa. Đã có trường hợp xảy ra, sau câu hỏi này, một phụ nữ, ôm một bé nhỏ đứng dưới nhà thờ tâu trình Đức Giám Mục:

— Thưa Đức Cha, thầy tân chức đã có thời làm chồng của con, và bé này là kết quả tình yêu của hai chúng con.

Sau đó, lễ phong chức ngưng lại. Trường hợp này phải được nghiên cứu lại và sau mới biết là có hiềm thù của hai gia đình. Gia đình có tân chức và gia đình vu khống.

Tôi nhắc lại câu chuyện để nói đến tinh thần của sự lựa chọn Linh Mục.

(còn tiếp)

GIÁO DÂN BỊ TRỤC XUẤT KHỎI NHÀ THỜ

ĐƯỜNG TRUNG

Cuộc tranh đấu của HĐNVCTTĐ San Jose, tưởng chừng đã sắp đến lúc hạ màn và kết thúc, song nếu ĐGM giải quyết theo pháp lý liệu có yên chăng? Nhưng có lẽ, rốt cuộc rồi của cha nên của con và của con nên của cha.

Theo ca dao và phong tục, tập quán Việt Nam thì cha mẹ hiền lành để đức cho con, mà chữ ĐỨC này theo chữ Hán thì uyên thâm, sâu xa lắm vì: (德) Thập trên, chữ tư giữa, dưới chữ Tâm) có ý nghĩa 1) Quan tâm, 2) Bi tâm, 3) Từ tâm, 4) Sáng tâm, chứa chất một kho tàng đầy các đức tính đạo đức, tốt đẹp quý báu vô cùng tiềm ẩn ở trong tâm tư con người. Do đó, người Việt Nam trong hoàn cảnh nào đi chăng nữa, cũng vẫn nhớ vun trồng công đức này, vì thế mới xảy đến nông nổi ngày nay mà ĐGM đã phải nhờ pháp lý trục xuất giáo dân HĐNVCTTĐ ra khỏi nhà thờ của họ, vì nguyên do ý muốn của giáo dân chỉ xin một Giáo Xứ Thể Nhân theo giáo luật cho phép, mà họ có quyền xin và không có Cha Dương, thế mà ĐGM đã dùng đủ các uy quyền như thần quyền, giáo quyền, thế quyền để đàn áp con chiên, ép buộc chán rồi quay ra cấm đoán, trục xuất v.v... còn vấn đề chính yếu không cần xét đến, bất chấp nhân quyền, tự do, lẽ phải, sự thật v.v...

Đang mùa thương khó, theo chúa Giêsu là mẹ Giáo Hội, thánh Giuse quan thầy bầu cử một nền tảng vững vàng, chắc chắn, xây nhà trên đá, dùng tình thương xóa bỏ hận thù, cho nên trong 12 Tông đồ cũng có Giuda, đến lúc chịu tử hình, đóng đinh trên thập giá cũng có anh trộm lành rồi lại có anh dữ, cho nên con đường của Chúa đi cũng đầy chông gai, cản trở, vì thế giáo dân đã phải vượt qua những trở ngại, hy sinh tận tụy tận mãi cho ngôi thánh đường để có nơi phụng sự Thiên Chúa và lưu truyền cho con cháu mai sau, cốt giữ lấy phong tục tập quán người Việt, cùng tạo nên một kỷ niệm cho Giáo Hội Việt Nam. Giáo dân tị nạn đến đây coi như một miền đất hứa, về phần xác, coi là tạm đủ, chỉ thiếu phần thiêng liêng, nên tìm đủ mọi cách làm sao có nơi thờ phượng, thế mà

ĐGM chẳng thèm nghĩ tới giáo dân, họ xin giáo xứ không có Cha Dương mà Đức Cha lại đem cảnh sát, chó săn đàn áp, xin một đàn, cho một lối, chẳng còn tình nghĩa cha con gì nữa. Tuy nhiên, ĐGM đuổi được giáo dân HĐNVCTTĐ ra khỏi nhà thờ này, để cho những người khác đến ở thì cũng là bà con quen thuộc bạn bè, hàng xóm, láng giềng quê hương, xứ sở cả chứ cũng chẳng ai xa lạ, nhưng ĐGM đã dùng chính sách huynh đệ tương tàn, cho nên giáo dân vẫn là giáo dân, giáo hội vẫn là giáo hội, dù sao cũng là tứ hải giai huynh đệ, chẳng qua ĐGM chỉ đào sâu cái hố chia rẽ mà thôi. Hiểu được như vậy, theo Thánh Phaolô: Ta sẽ khóc cùng kẻ khóc, mà cười cùng người cười, đừng nên có các hình ảnh ngược lại. Cha, con, anh em có chém nhau thì chém nhau đàn dộng, chứ đừng chém nhau đàn lưỡi, ám sát mẹ con nhà lửa, đùm bọc lấy nhau, kẻ như vậy khá đủ lắm rồi, xin hãy đi theo con đường Chúa đi mà theo, vì đường lối của Chúa là đường lối lấy tình thương xóa bỏ hận thù, chứ đừng vì chữ “tôi” thành ra chữ “tội”, cho nên Chúa đã chịu nhục hình.

Vì đâu con một Chúa trời thăm thương,

Vì đâu chân dẫn Tay dương

Vì đâu nát thịt tan xương đau lòng

Vì đâu gai nhọn khoanh vòng

Vì đâu danh sát lưỡi đồng thấu qua

Ôi chắc hẳn người ta đấy nhỉ!!!

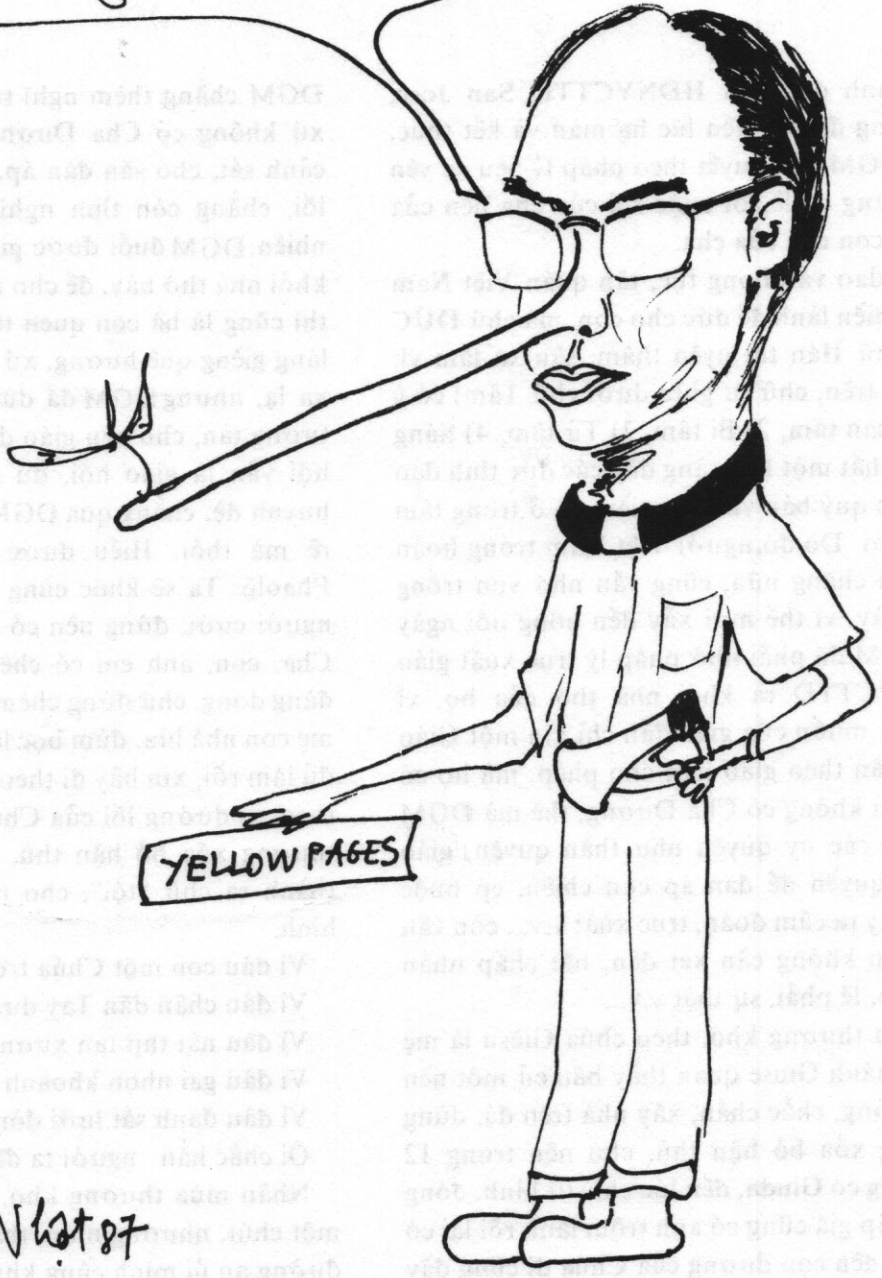
Nhân mùa thương khó, chúng ta nên dừng lại một chút, nhường nhịn, tha thứ lẫn cho nhau, tìm đường an ủi mình cùng khuyên bảo bạn bè để làm hòa với Thiên Chúa, an ủi Chúa không được nhiều thì ít ra cũng được một điều làm đẹp lòng Chúa như người trộm lành: “Xin Chúa nhớ đến con cùng”.

Ước mong trong mùa chay này chúng ta sốt sắng cầu xin Chúa cho chúng ta kết hợp với Người cả hai phần xác, hồn là: “Của cha nên của con, và của con nên của Cha” để cùng nhau đón nhận sự sống lại trong Chúa.

Alleluia

16-3-87

... The whole TRUTH
Nothing but the TRUTH ...

YELLOW PAGES

Nhat 87

nỗi buồn giáo dân

NGỌC TRINH

Đang chăm chú nhìn Cha Hiền vừa bước lên bàn thờ trong lúc mọi người hát ca nhập lễ. Một cảm giác như nôn nao, như hải lòng giúp tôi dễ dàng đưa tâm trí lên bàn thánh. Tôi chợt thấy một bà già và một bà trẻ trước dãy ghế tôi đứng, quay lại nhìn nhau. Bà già nói khá lớn lần trong những tiếng hát:

— Sao hôm nay bảo các Cha đồng tế với Cha Dương, mà sao lại chỉ có Cha Hiền thôi?

Bà trẻ kêu sát miệng vào tai bà cụ nói nhỏ tôi nghe không rõ. Xong bà già vừa trề môi nhìn một vòng nhà thờ từ trên xuống dưới rồi lại nói:

— Chúng nó dám làm gì được hôm nay, tại sao lại cứ phải sợ chúng nó?

Bà vừa nói vừa như có vẻ không hài lòng. Tôi yên lặng nhìn họ đối thoại to nhỏ, rồi cũng đưa mắt quay một vòng xuống phía dưới, nhà thờ đông nghẹt người. Bỗng thằng bé con tôi kéo tay tôi xuống sau khi nó ngủ một giấc dài từ trên xe đến khi tôi ẵm nó vào nhà thờ đặt nằm trên ghế nó cũng không hay. Nó vừa khó chịu vừa ôm chặt tôi:

— Má à, sao má lại dẫn con đến nhà thờ này, con ghét nhà thờ này. Nhà thờ này có chó dữ lắm, má dắt con về đi.

Vừa nói nó vừa khóc, vừa nhìn dáo dác. Tôi phải bế nó lên và kíp che miệng nó đỡ dành vì tiếng hát trong nhà thờ vừa dứt. Trong một phút giây, tiếng của Cha Hiền lại vang lớn át hết cả những tiếng xì xầm to nhỏ. Kẻ nhìn qua, người nhìn lại, có người đứng im sững sờ mặt tới trước, có kẻ lại nhìn những ống kính truyền hình. Thằng bé con tôi cũng giật mình, nín bật và trở mắt vì giọng Cha Hiền vừa có vẻ ngang tàng, hống hách:

— Hôm nay tôi vâng lệnh ĐGM DuMaine khả kính, khả ái của chúng ta và Cha Chánh xứ Phaolô Dương thân mến. Tôi xin nhắc cho ông bà và anh chị em rõ, chúng ta đến đây để hiệp dâng thánh lễ, tôi xin nhắc lại lần nữa (giọng ngài lớn hơn) Chúng

ta đến đây để hiệp dâng. Thánh lễ hôm nay được tổ chức do giáo đoàn Đồng Tâm. Chúng tôi hân hạnh đón tiếp quý ông bà và anh chị em đã đến đây hiệp dâng thánh lễ với giáo đoàn chúng tôi.

Rồi ngài lại dẫn những lời đó bằng tiếng Mỹ từng chữ một. Tôi thấy ống kính truyền hình quay về phía ngài. Tôi lại nghe thêm những tiếng xì xầm, bực tức của những người đằng sau, tôi vừa định quay lại thì bắt gặp hai vợ chồng người bạn ngồi cùng dãy ghế phía bên phải tôi đang nhớm rời khỏi chỗ mình và bảo:

— Lễ cho giáo đoàn Đồng Tâm, chứ có cho mình đâu mà ngồi đây làm gì.

— Còn nhỏ mà muốn làm cha thiên hạ không.

Khi họ đi rồi tôi mới nhớ, anh bạn là một người tân tông. Tôi chợt ân hận sao mình đã không bảo họ ở lại để xem lễ, mấy tháng rồi bây giờ mới được Đức Cha cho xem lễ Việt. Rồi lại có tiếng di chuyển phía sau, thêm vài người bỏ đi nữa. Thằng bé con tôi đứng trên ghế như muốn nhìn thấy rõ hơn những cái gì ở phía trên. Nó hỏi:

— Má à, có mấy con chó ở trên đó không. Ông kia có phải cảnh sát không má? Sao má ở đây lâu quá vậy má!

Bà già trước mặt tôi quay hẳn người lại nhìn nó. Tôi chỉ biết thở dài và lòng buồn rười rượi, không còn lòng trí để mà xem lễ nữa trước những biến chuyển của khung cảnh đó. Tôi cũng không thể đứng lên để bước ra khỏi nhà thờ như những người chung quanh tôi, vì tôi cần phải có một trách nhiệm linh thiêng tôn kính trong nhà thờ đối với con tôi.

Nhưng nó đâu có biết trong lòng tôi đang đau khổ. Một đảng tôi phải ngồi nghe những lời xu nịnh mâu thuẫn, ý vào quyền hành, coi thường sự tín nhiệm và nhân phẩm của giáo dân bởi những vị linh mục như thế. Một đảng tôi phải dạy con tôi dạ chính trực, lòng nhân nghĩa, sự thành tín trong lề luật Chúa. Một đảng khác tôi không thể che đậy hoặc có thể bào chữa những hành vi bất nhã, lòng đầy những tham, sân, si, ái, ố của những người mặc chiếc áo tu với những người bạn tâm tòng của tôi. Tôi biết họ có những cái lý của họ khi phải chứng kiến những sự thật. Tôi tiếc quá cho những vị linh mục đó đã không biết thương chiêm mình như Chúa thấy dân chúng, Chúa thương họ, vì họ khốn khổ và tan lạc như chiên không kẻ chăn. Ngài phán với các môn đệ: “Lúa chín đầy đồng, mà thợ gặt thì ít” (Mathieu IX: 36-37), chắc Chúa cũng đã buồn nhiều khi thấy những mục tử của mình như thế nên mới than thở, nhưng có lúc Chúa cũng đã phẫn nộ và hạch tội họ: “Khốn cho các người, những biệt phái giả hình, vì các người khóa nước trời chặn người ta lại! Các người cũng chẳng vào đã rồi, mà những kẻ muốn vào, các người cũng chẳng để họ vào. Các người là bọn dẫn đàng mù quáng!” (Mathieu XV: 16-21). Tôi đã thật sự chia trí và càng ấm ức khi thấy Cha Hiền vừa dâng bánh rượu vừa nói: “... Đức Giám Mục khả kính của chúng con, Cha Chánh xứ Dương và Giáo đoàn chúng con được bình an...” Tôi nhìn Cha rõ hơn vì nơi tôi ngồi không xa bàn thờ mấy, rõ ràng cái giọng nói đó của Cha không phải là một lời cầu nguyện bình thường, tha thiết trong buổi lễ, mà là cái lối lên giọng tăng bốc, mâu thuẫn, và có vẻ như bực tức, thách đố. Tuổi Cha đáng tuổi em tôi nên dễ bông bột, nói năng thiếu suy nghĩ. Nhưng văn hóa của nước mình là tiên học lễ, hậu học văn, nên cái lối vô lễ ngang tàng của Cha Hiền đó không thể thu phục nhân tâm được, nói dễ hiểu hơn, Cha đã mất gốc sớm quá nên những hành động chấp tay, bái gối, giang tay, lau chùi, bưng chén tôi đều thấy lỏng trong sự đối trá. Tôi chợt nhớ, chiều thứ bảy hôm đó: Ngày 16 tháng 8 cũng tại nhà thờ này với bàn thánh đó, cũng có năm sáu, bảy, tám đôi tay đối trá tương đương trong đó ba bốn đôi tay lỏng xù với những sở trường độc đáo chỉ được bảo vệ bởi chó, gậy, cảnh sát... mà con tôi vừa mới nhắc tôi khi này, hình ảnh đó nổi lên cuộn cuộn đã làm tôi phải nhủ trong lòng: Nhất định tôi sẽ không đến nơi chốn đó dự lễ vì nơi đó đã mất ý nghĩa linh thiêng, khó mà sám hối vì chính những người đó đã quên mất đoạn kinh thánh mà Chúa đã lên án: “Khốn cho các người, những kẻ giả hình, các người rửa sạch bề ngoài chén đĩa, mà bề trong thì đầy tham ô và vô đạo. Hỡi biệt phái mù quáng: của lễ

hay đền thờ làm cho lễ vật được tác thành? Hẳn rằng kẻ lấy bàn thờ mà thề, ắt lấy bàn thờ và cả những vật trên đó mà thề – và kẻ lấy thánh điện mà thề, ắt lấy ngai Thiên Chúa và cả Đấng ngự trên đó mà thề. Các người đã bỏ lơ những điều trọng hơn cả lề luật: Dạ chính trực, lòng nhân nghĩa, sự thành tín, chính các điều này phải thi hành. Quân dẫn đàng mù quáng! Các người gạn lọc con muối nhưng lại nuốt chửng con lạc đà. Các người giống như mồ mả tô vôi, mã ngoài thì đẹp đẽ, nhưng bên trong thì đầy xương cốt thây ma và mọi thứ xú uế; cũng vậy, bên ngoài các người có vẻ công chính đối với người ta, nhưng bên trong thì đầy giả hình và vô đạo (MC XXIX: 33-37).

Tôi đưa các con tôi ra khỏi nhà thờ khi người ta lên rước lễ, tôi biết mình cũng khát như họ nhưng tôi không xin xỏ nơi đó. Tôi đưa các con tôi ra ngoài, mặc dù trời âm u, nhưng một cơn gió nhẹ cũng giúp cho lòng thanh thản hơn. Ô! lạ thay cũng rất nhiều người đang hứng sự thanh thản bên ngoài trước tôi. Tôi coi như ngày hôm nay tôi chưa đi lễ, tôi cầu xin Chúa đừng để ma quỷ thừa dịp tấn công tôi. Giúp tôi hiểu biết sự thật, vì Chúa đã hứa: “Sự thật sẽ giải phóng, nếu các người lưu lại trong lời ta, thì hẳn thật các người là môn đồ của ta, và các người sẽ biết sự thật, vì sự thật sẽ cho các người được tự do” (Joan XIII: 30-32). Đang suy nghĩ chợt một người bạn tới vỗ vai tôi:

— Mười mấy xe cảnh sát đứng bên chợ Hải Thành (gần nhà thờ) bồ có thấy không?

— Vậy à, sao họ không sang đây mà nhìn?

— Thì mắc cỡ quá đi, lần trước bị người ta chửi quá nên bây giờ đâu có dám vô nhà thờ.

— Minh nghĩ, tới đây họ cũng chỉ thất nghiệp. Ừ mà nhớ không, lần trước Đức Cha nói cảnh sát đến nhà thờ để bảo vệ giáo dân chứ không phải bảo vệ ngài, vì nghe có một sự bạo động. Sao lần này toàn giáo dân không mà cảnh sát không đến bảo vệ há.

— Minh là hột muối, ông là cục vàng. Có ai mà giữ muối bỏ vàng bao giờ.

Một người khác xen vô:

— Có tôi !!!

Trở về họ đạo, được đọc tờ thông cáo của LM Dương đăng trên báo Việt Nam và những văn kiện cùng tin tức của Đ.C. DuMaine trong kỳ họp báo vừa rồi, tôi lại buồn nhiều hơn. Nhìn chung quanh rất đông đảo giáo dân, trông ai cũng ưu sầu, có nhiều ông cụ bà cụ ngồi lặng thinh và khóc. Tôi cũng không tránh khỏi xúc động đó và hỏi:

— Sao cụ khóc?

— Sao các con không kêu cầu khẩn cấp để cho bề trên của Đ.C. đến ngăn cản Ngài đừng tàn nhẫn với

chúng ta nữa. Tôi không biết nghe biết nói nên buồn quá tức quá. Bây giờ ông còn đòi đuổi mình ra khỏi đây, chỗ này đâu phải của ông. Tiền bạc mình dâng cúng, góp sức công của mà sao ông nỡ nào chiếm đoạt.

Những người ngồi chung quanh đó, tôi thấy mắt cũng ướt rồi. Tôi muốn nói một điều gì, nhưng rồi chính tôi cũng phải thối thụt. Một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ, những cụ ông cụ bà ngồi khóc đó mà tôi vui được sao. Các con tôi thấy cha mẹ mình lo lắng buồn than mà chịu sung sướng chơi đùa đầu, vì chúng nó đang ngồi chung quanh tôi mà đăm chiêu bã ngớ. Dân tộc của chúng tôi là một sự liên kết đại gia đình với những cái tinh túy mà đất nước Đức Cha không có. Cha mẹ sắp đến tuổi già đã quãng vô viện dưỡng lão. Đời sống vợ chồng của dân tộc tôi nồng thắm. Trẻ con của giòng giống tôi phải sống trong lễ nghĩa trong sạch. Đức Cha đã nói với báo chí là có ba ngàn người đã nghe lời ông Thiện ông Bài hơn vâng lời Cha và họ rất có kỷ luật. Tôi xin thưa với Ngài một lần thôi, gắng quá bước tới họ đạo chúng tôi để mà nhìn, chúng tôi không vâng lời ai mà là vâng lời nhau, chúng tôi không có kỷ luật sắt thép, gỗ đá mà chúng tôi có tình yêu thương, chúng tôi có đồng người vì chúng tôi nhìn và biết suy nghĩ, nghe và hiểu, chỉ có những hạt lép mới bị rơi ra khỏi những lỗ sàng. Còn lại là những người lấy thành tâm thiện ý nghe lời và nắm giữ để sinh hoa kết quả trong kiên nhẫn vì Chúa đã phán: “Phúc cho những kẻ phải đói bây giờ vì các con sẽ được vui cười.” Quả Đ.C. thật bất công, càng nhìn càng thấy chính sách của Ngài quá phi lý và thất nhân tâm. Tôi không biết diễn tả thế nào về những hành vi và lời tuyên bố của Ngài giữa mọi công luận. Nhưng tôi thật khiếp đảm vì Ngài quá coi thường sự thật, Ngài chỉ biết dùng những mưu chước xảo thuật để bảo vệ cái tôi trong quyền hành mình hơn là tình yêu thương cho nên Ngài vẫn còn nhiều thất bại, đầy bất an. Chỉ có sự thật trong đức yêu thương và công bằng mới giải thoát Ngài nổi, chúng tôi đã trải qua bao nhiêu kinh nghiệm đau thương đây những lừa lọc dối trá và hy sinh ở thời gian xưa và nay thì làm sao mà không hiểu sự việc Ngài đã làm cho chúng tôi bấy lâu nay. Tôi nhớ Trung tâm Công giáo vừa được nâng lên hàng họ đạo, cùng lúc Ngài cử Linh mục Hiền về làm phó xứ Maria Goretti, giáo xứ Mỹ sát bên nhà thờ họ đạo Việt Nam chỉ hai “block” đường và ra lệnh Cha Xứ nơi đó không cho giáo dân mượn nhà thờ để xem lễ Việt cử hành bởi ba Cha tại họ đạo, hai tháng sau lại cho phép LM Hiền thành lập giáo đoàn Đồng Tâm và tuyên bố trên báo Dân Tộc với con số khoảng 100 người. Những người này sẵn sàng hòa nhập vào xứ Mỹ.

Sau đó không lâu lại có thánh lễ Việt bởi LM Hiền tại nhà thờ này, điều này chứng tỏ Đ.C. đã tạo sự mâu thuẫn, chia rẽ ngày càng trầm trọng bởi sự tranh giành ảnh hưởng của LM Hiền đã tố cáo mạnh mẽ ý đồ đồng hóa của Đức Cha. Ngài đã bật đèn xanh để hậu thuẫn cho nhóm Đồng Tâm này vừa phá vừa lôi kéo, vừa chụp mũ, thư rơi để cuối cùng biến những thánh lễ Việt trong nhà thờ thành khung cảnh như chợ búa. Tôi cũng thật sự đau lòng khi thấy Ngài cố tình bắt ép giải tán ban Chấp Hành do sự tín nhiệm của giáo dân bầu lên đã làm việc cho Cộng đồng thật đặc lực và thể vào đó những người chưa hề sinh hoạt trong họ đạo để làm nhiệm vụ thừa tác viên, đặc biệt một trong những người này là người em đỡ đầu của tôi, mới trở lại đạo hơn một năm khi cưới vợ, tuổi còn non nớt, chưa có kinh nghiệm đạo cũng như đời, nhưng vì gia đình của anh rể vợ là dân làng Vinh với Cha Dương. Cho nên tôi thật chua xót trong thân phận sống gửi xứ người giữa những người anh em tôi, và chúng ta đã thật sự mất dần những con người đúng nghĩa con người Việt, họ đã biến thành phường mua bán và quân đổi bạc trong đền thờ mà trong Kinh thánh Chúa cũng đã từng giạndũ và xua đuổi những kẻ như thế: “Nhà của ta đã gọi là nhà cầu nguyện, tại sao người đã làm nó thành hang trộm cướp” (Mathieu XI: 15-16). Đức Cha DuMaine thường dùng thị uy ra oai, hay giạndũ nên đọc đoán trong sự cư xử với con chiên. Thật vậy, chẳng phải kẻ nghe lẽ luật là kẻ công chính trước mặt Thiên Chúa, kẻ công chính là kẻ thi hành lẽ luật. Chúa đã nói điều ấy với chúng ta: “Để chúng con khỏi sa ngã. Người ta sẽ trục xuất chúng con ra khỏi hội trường, và có lúc những kẻ giết chúng con lại tưởng họ làm việc phụng sự Thiên Chúa. Họ xử tệ với chúng con như vậy là vì họ không biết Cha và không biết Thầy” (Gioan XVI: 1-3).

Một ông cụ kéo ghế đến gần làm tôi giật mình:

— Sao mà trầm ngâm thế, hồi nãy bên ấy lúc sắp rước lễ, tôi nghĩ thế nào cũng có ông Dương. Trong túi tôi đã có sẵn mấy tờ “No Father Dương”, tôi định sẽ đi ngay hàng ông ấy để dí cho ông thấy rồi tôi đi xuống chứ không để tay ông dứt bánh lễ vào mồm.

Tôi cười, bác L. ngồi bên kia nói tới với mấy bác H., bác D.:

— Chúng tôi cũng định thế đấy. Này, có thấy ông Hiền hôm nay đang muốn làm “Dumaine con” không?

Mọi người đều bật cười. Một anh thanh niên gật gù:

— Nhưng “Dumaine” này đang tập học nói tiếng Việt! Còn “Dumaine Dương” thì đang học viết để ghép nối mệnh đề này với mệnh đề khác cho phù

hợp, và học bỏ dấu cũng như chấm phẩy nữa. Chữ Mỹ đâu có dấu như chữ Việt mình. Ông chỉ muốn làm “Dumaine con” trên giấy, vì trong tờ thông cáo về việc mở lại thánh lễ Việt Nam đăng khắp nơi: “Do đó tôi quyết định chọn nhà thờ Maria Goretti là địa điểm đầu tiên do giáo đoàn Đồng Tâm.” Và ký LM Chánh xứ Phaolo Luru Đình Dương. Điều này chứng tỏ ông muốn làm Chánh Xứ nhóm Đồng Tâm thôi, mà sao Đ.C. cứ bắt ông làm Cha Xứ họ đạo mình. Hay là ông đang muốn làm chánh xứ Maria Goretti? Chữ Chánh Xứ không chỗ cấm này nguy hiểm lắm. Nếu thật vậy thì ông cha xứ Mỹ giờ ở đó có ngày đi “nghỉ mát” như Cha Tịnh thôi. Ông cụ X. lâu nay ít phát biểu, cũng bắt bẻ bác L.:

— Sao bác gọi các ngài bằng ông?

— Ông có giống Cha đâu mà không kêu bằng ông. Nay nghe đây! (bác vừa nói vừa mở quyển phúc âm đọc lớn): “Mọi điều họ nói với các người, các người hãy làm theo và giữ lấy, nhưng các người đừng làm theo hành vi của họ, vì họ nói mà lại không làm. Họ bó những gánh nặng mà đặt trên vai người ta, còn chính họ lại không muốn tra ngón tay lay thử. Mọi việc của họ làm để nới rộng thủ phủ. Họ sinh cổ nhất trong tiệc tùng và chiếm chỗ nhất nơi hội đường... Các người đừng xưng hô ai ở dưới đất là Cha của các người, vì Cha của các người chỉ có một Cha ở trên Trời.” (Mathieu 16-23). Mọi người đều ồ lên như muốn quên đi những ưu sầu của mình. Tôi cũng thế, tôi cúi xuống nhìn những đứa con tôi ngồi đó mà ngậm ngùi. Nơi đây, tôi phải chiến đấu và tranh sống từng ngày giờ, tôi lo lắng nếu nơi chốn bé nhỏ này không còn nữa thì sự giáo dục của các con tôi còn đâu nữa làm điểm tựa để noi theo mà bước đi vào đời sống; để chúng tôi diu dắt nhau mà gia đình không đổ vỡ tan nát. Tại sao Đức Cha không thấu hiểu mà chia xẻ những điều tôi cần, sao lại dồn ép chúng tôi để chúng tôi phải chống đỡ. Chúa đâu cần phải có đền thờ nguy nga mới là phụng sự Ngài. Khi xưa, các môn đồ đã tiến lại để chỉ cho Chúa xem những kiến trúc của đền thờ mà Chúa vừa rời khỏi để đi. Ngài nói với họ: “Mọi sự ấy các người thấy chứ? Quả thật ta bảo các người; ở đó sẽ không để đá còn trên đá, bất cứ gì cũng sẽ bị phá tan tành.” Thi lý nào Đ.C. lại bắt chúng tôi xây đền thờ to lớn mà khả năng chúng tôi chưa muốn rồi lại dùng tòa án đời để cưỡng bách chúng tôi. Cha nhớ không? Chúa đã nói: “Trong anh em khi có bất bình với nhau, sao lại dám đi thưa kiện với người bất chính. Chứ không với các Thánh, Thần, hoặc anh em có những vụ kiện về sự đời, anh em lại lấy những kẻ không được đếm xỉa trong hội thánh mà đặt làm quan tòa? Nhục thật! Tôi phải nói thể với anh em vì anh em không có được một người

khôn ngoan nào có thể phân xử giữa những người anh em mình ư? Trái lại anh em thưa kiện nhau trước tòa ngoại giáo! Dù sao nguyên việc kiện tụng cũng là một sự thảm bại rồi” (Corintho VI: 1-7). Trang sử nào rồi cũng phải giở qua, sự cai trị hống hách nào rồi cũng phải đi xuống. Tiếng ghe xô đẩy xếp lại ngay ngắn ở vị trí của mỗi người báo hiệu giờ họp sắp bắt đầu, tôi nhìn một lượt và thấy trong phòng chật ních người trong lúc đó, bác D. làm dấu và bắt lên bài hát để khai mạc:

*“Lạy Chúa xưa Chúa đã phán,
Lúa chín đầy đồng mà thiếu thợ gặt,
Chúa hãy ban nhiều thợ biết nhiệt thành.
Để nước Chúa rộng lan khắp nơi
Xin Chúa ban cho đoàn chúng con nên tông
đồ
thiện toàn mở nước Chúa Trời.*

Ồi, thương thay! Vì tất cả đó là những kinh nghiệm phải buồn đang ở trong tôi.

NGOC TRINH

CHA ĐUỐI CON

*Họ tôi có một Đức Cha
Hại chiền sùng đạo thật là lạ thay
Giáo dân đóng góp cho đầy
Mượn tòa đòi lấy “nhà này của tao”
Rõ ràng dân góp tiền “down”
Trả tiền tháng tháng lại vào túi ông
Cho vay tính lãi từng đồng
Trả cho xong nợ lại không có nhà
Rõ ràng áo, mào Đức Cha
Mà sao giành chức chủ nhà với dân
Cầu kinh hôm sớm xa gần
Nay Cha đòi đuổi giáo dân ra đường
Việt Nam đất nước thảm thương
Việt Cộng ăn cướp giáo đường chúng tôi
Qua đây tưởng tự do rồi
Đức Cha trục xuất chúng tôi ghen ngào
Làm sao trục xuất làm sao?
Thưa rằng tin tưởng đặt vào Đức Cha
Nay Ngài sửa chữa Chính Tòa
Thiếu tiền toan bán xứ nhà chúng tôi
Nghe tin trăm họ bởi hời
Ức lòng dân khóc đứng ngồi không yên*

TIỂU LAN

THỜI KỶ VONG QUỐC

(Trích trong Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU của Tôn Thất Thiệt)

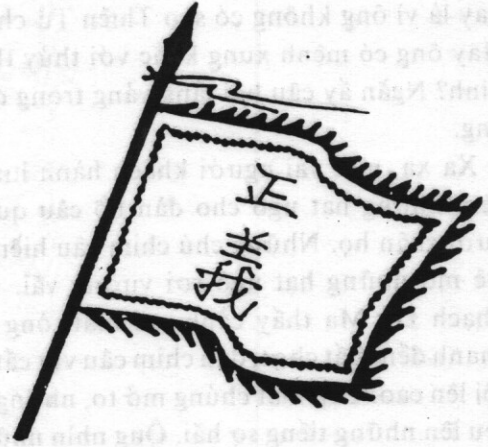
LTS: Bộ HOÀI QUỐC SỬ KÝ TOÀN THU do sử gia Tôn Thất Thiệt biên soạn và được nhà xuất bản Gió Độc ấn hành năm 3050. Đây là câu chuyện dã sử viết về một vương quốc xa xưa vào cuối thế kỷ thứ 20. Mọi chi tiết trong câu chuyện đều hoàn toàn có tính cách tưởng tượng. Tất cả mọi sự trùng hợp về địa danh, nhân vật và tình tiết đều không nằm trong ý muốn của tác giả.

(Tiếp theo kỳ trước)

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: BẮT MẮN TRONG LÒNG DÂN.

Đối với công luận, chiếu chỉ tái thiết lập các buổi tế tự cho người Hoài Quốc của Hoàng Đế Thạch Đỗ Ma có thể được xem như một thiện ý của Triều Đình. Sau hơn hai tháng dùng nghi thức tôn giáo như một vũ khí để trừng phạt nhóm dân chống đối, Triều đình không thể tiếp tục sử dụng biện pháp thất nhân tâm kể trên vì áp lực từ khắp nơi liên tiếp đè nặng trên vai những nhà lãnh đạo Hồ Sinh. Tuy nhiên với một nhà cai trị nhiều mưu chước như Hoàng đế Thạch Đỗ Ma, việc tái lập tế tự của ông vẫn còn che đậy nhiều ẩn ý.

Quyết định dùng Đền thờ Đồng Tâm làm thí điểm cho các buổi tế tự đầu tiên đã gây bất mãn cho dân chúng của Doanh Tuấn Giáo. Mặc dầu Triều đình luôn luôn nhấn mạnh là các buổi tế tự được tái thiết lập cho Cộng đồng Hoài Quốc, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đã ngầm chỉ thị cho Tổng trấn Lộ Dung chỉ được khởi sự tại Đền thờ Đồng Tâm mà thôi. Trên lý thuyết, mặc dầu giáo đoàn Hiệp Nhất của Đền thờ Đồng Tâm là một tổ chức qui tụ một số người Hoài Quốc, tổ chức này không thể được xem là Cộng đồng Hoài Quốc. Việc họ ghi danh vào sổ bộ của Trấn Đồng Tâm đã chứng tỏ quyết định muốn hội nhập vào Trấn bản xứ. Vì thế, họ là một tổ chức biệt lập, hoàn toàn không dính dáng hoặc liên hệ gì với Doanh Tuấn Giáo. Triều đình đã lợi dụng danh nghĩa Hoài Quốc của nhóm dân cô lập này để che đậy quyết định miễn cưỡng trong việc tế tự. Do đó, mặc dầu tế tự đã được thực hiện bằng ngôn ngữ Hoài Quốc, dân chúng của Doanh Tuấn Giáo vẫn tẩy chay và tiếp tục kéo nhau về Đền thờ Vương Quốc vào mỗi cuối tuần để tham dự các buổi

tế của người bản xứ.

Trong các buổi Tiểu Diên Hồng Hội tại đại sảnh đường của Doanh Tuấn Giáo vào các ngày 13, 14, 15 tháng 3 năm Đinh Mão 1987, dân chúng của Bang Phòng Thủ Chân Lý Thái Bình đã vạch trần âm mưu thâm độc của triều đình liên quan đến việc tế tự. Họ bắt đầu thảo sớ gửi về Triều đình để phản đối quyết định không minh bạch trong việc tái lập các buổi tế tự. Đối với công luận, họ dùng hịch Chánh Đạo và cho phân phát các bản yết thị đến các tờ công báo trong nước để vạch rõ thái độ nhập nhằng của Triều đình. Tất cả mọi người đều bày tỏ thái độ bất mãn vào đòi hỏi phải có những biện pháp mạnh cho cuộc tranh đấu.

TRƯỜNG KỶ KHÁNG CHIẾN: CUỘC TRIỀU KIẾN.

Trước khi ban hành chiếu chỉ tái thiết lập các buổi tế tự, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đã suy nghĩ rất nhiều về quyết định này. Động lực chính thúc đẩy vị lãnh đạo Hồ Sinh phải có quyết định như thế là bởi cuộc triều kiến sắp tới của ông với Đại đế Giang Phong Đệ II. Ông đã thao thức nhiều đêm, tưởng tượng đến cuộc triều kiến với vị lãnh đạo Thiên Giáo của hoàn cầu. Việc tế tự của người Hoài Quốc cần phải giải quyết nhanh chóng trước khi ông vào châu Đại Đế Giang Phong.

Tục truyền rằng buổi sáng ngày vào triều kiến, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma có dịp đi ngang qua khoảng công trường rộng trước hoàng cung của Đại đế Giang Phong Đệ II. Ông rảo mắt nhìn chung quanh. Vẻ trang nghiêm cổ kính của những đền đài dinh thự tại đế đô La Thành làm cho lòng ông chùng xuống. Ông cảm thấy một sự khác biệt rõ ràng giữa

đế đô La Thành và vương quốc Hồ Sinh nhỏ bé của ông. Sự yên tĩnh và trang nghiêm ở đây tương phản với sự ồn ào, sôi sục không khí đấu tranh của Hồ Sinh. Vì lý do nào mà vương quốc của ông luôn luôn sống trong căng thẳng loạn lạc? Ông tự nghĩ hay là vì ông không có sao Thiên Tử chiếu mạng? Hay ông có mệnh xung khắc với thủy thổ của Hồ Sinh? Ngần ấy câu hỏi lảng vảng trong đầu óc của ông.

Xa xa, một vài người khách hành hương đang ném những hạt ngô cho đàn bồ câu quanh quần dưới chân họ. Những chú chim câu hiền lành mãi mê mổ những hạt ngô rơi vương vãi. Hoàng đế Thạch Đỗ Ma thấy cảnh vui mắt, ông vội bước nhanh đến. Bất chợt, đàn chim câu vụt cất cánh bay vọt lên cao. Cặp mắt chúng mở to, những chiếc mỏ kêu lên những tiếng sợ hãi. Ông nhìn những người khách hành hương, cảm thấy ngỡ ngàng với họ. Tại sao đàn chim câu vừa thấy bóng ông đã vội bay đi? Theo ông biết, đàn chim này đã quen thuộc với khách hành hương lạ mặt từ khắp nơi đổ về. Hàng ngày chúng rất dạn dĩ, quanh quần rong chơi không biết sợ hãi. Thế mà vừa thấy bóng ông, chúng đã vội tránh xa. Quả là điều lạ!

Lúc vào triều kiến Đại Đế Giang Phong, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đã cảm thấy tâm hồn giao động. Về hiền từ nghiêm nghị của vị lãnh đạo tối cao đã khiến ông lúng túng trong lúc tường trình về chính sách cai trị của ông tại Hồ Sinh. Đại đế Giang Phong chỉ lắng nghe, không hề nêu lên câu hỏi. Điều này càng làm cho Hoàng đế Thạch Đỗ Ma cảm thấy không ổn. Lúc phúc trình về tình hình Doanh Tuấn Giáo của người Hoài Quốc, gương mặt của Đại đế Giang Phong trở nên nghiêm trọng. Nhìn đống hồ sơ dày cộm đang nằm trên án thư trước mặt, Đại đế Giang Phong hình dung đến những công việc Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đã làm tại Hồ Sinh.

Sau 6 năm cầm quyền sinh sát tại Hồ Sinh, tên tuổi của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma đã vang dội khắp nơi. Ông được nổi tiếng không phải vì ông là một nhà cai trị đầy tài đức. Trái lại, tên tuổi của ông lẫy lừng khắp năm châu bốn bể cũng chỉ vì ông đã có những quyết định kỳ lạ nhất trong số các nhà lãnh đạo Thiên Giáo. Những quyết định về hành chánh

của ông như việc bỏ nhậm các quan lại thuộc quyền đều không có tiêu chuẩn rõ rệt. Tính cách kỳ thị, độc đoán được thể hiện rõ rệt trong việc xử dụng nhân sự tại một số Trấn của Hồ Sinh, điển hình là Doanh Tuấn Giáo. Khi có sự chống đối, ông lại rút các quan lại ra khỏi Doanh phủ, khóa cửa Châu Gia, niêm phong nguyện đường. Ông lại còn xử dụng Tuyệt Thông An với những người chống đối ông. Nguy hiểm hơn nữa là ông còn dùng lễ nghi tôn giáo như những vũ khí để bắt chẹt đám dân tranh đấu.

Đại đế Giang Phong liên tưởng đến những người Hoài Quốc đang sống tại vương quốc Hồ Sinh xa xôi. Ông cảm thấy thương xót cho họ. Quả là một đám dân đầy nghị lực, can trường. Họ đã mất tất cả kéo nhau đến một nơi xa lạ để có tự do tín ngưỡng. Nhưng số phạm hãm hiu tiếp tục theo chân họ. Bộ Tân La Luật chính tay ông ký qui định cho họ quyền được hưởng Thế Nhân Trấn, thế mà Hoàng đế Thạch Đỗ Ma lại thẳng tay khước từ. Như thế là thế nào? Ông nhìn thẳng vào gương mặt của Hoàng đế Thạch Đỗ Ma, trầm giọng:

— Trẫm có điều muốn nói với Hiền khanh, Thiên Giáo của chúng ta được xây dựng gần 2000 năm trời rồi. Các vương quốc thuộc quyền được vững mạnh, dân chúng an cư lạc nghiệp, đời sống đạo đức lên cao là nhờ tài cai trị của các Hoàng đế và các quan lại. Các vị này luôn luôn áp dụng chính sách Nhân Ái, lấy yêu thương để trị dân, không bao giờ hà khắc, chuyên chế. Có như thế, nhân dân mới sống trong cảnh yên hàn, vương quốc mới thái bình, thịnh trị. Riêng về việc của Hồ Sinh, Hiền khanh cứ việc trở về, Trẫm sẽ có quyết định sau.

Sau khi bái chào Đại đế Giang Phong Đế II, Hoàng đế Thạch Đỗ Ma như người mất hồn, thơ thẩn về nơi tạm trú. Đầu óc ông quay cuồng, miên man suy nghĩ về quyết định sắp tới của vị Đại Đế. Số phận ông sẽ ra sao? Hình ảnh đồi núi chập chùng, những bãi sa mạc cát nóng của một vùng đất lạ kéo về trong đầu ông. Biết đâu ông lại phải khăn gói lên tận Miền Bắc lạnh giá, quanh năm đầy băng đá? Việc rời bỏ Hồ Sinh, đối với ông là một điều không tưởng. Nhưng mấy ai học được chữ ngờ. Ông chán nản, mồm lẩm bẩm điều gì...

(còn tiếp)

